ஓம்

செந்தமிழ்ச் செல்வி

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தினின்றும்

திங்கள் தோறும் வெளிவருவது.

சிலம்பு உ.	மெய்கண்டான் ஆண்டு-எாக மாசித் திங்கள் 1924ஆ பிப்பிரவரி—மார்ச்சுமூ	பரல் உ.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வாழ்க அந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனும் ஓங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாமர னாமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவ சித்தாந்த வரலாறு

(சிவநெறி வரலாறு)

(கஉ-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

'ஆகமமென்பது அறிவன் நூலால்
போகபுவன முண்டெனப் புலங் கொளல்'

என்ற மணிமேகலை அடிகள் உற்று நோக்கத்தக்கன. காஞ்சித் திணையுள் உலக நிலையாமை கண்டு துறவு புக்கோர் தம் மனைவிய ரைத் தமது பணிவிடைக் குரியவராகக் கொண்டு வாழ்ந்தமை

குறிக்கப்பட்டது. அந்தண ரென்பார்க்குரிய இலக்கணம் யாதென்று கூறவெழுந்த மரபியற் சூத்திரம் திருவள்ளுவர் குறித்ததுபோல அவரது பண்பினை உரையாமல் அவரது அடையாளங்களைக் கூறியது வியக்கத் தக்கதே.

'நூலே கரகம் முக்கோல் மணையே
ஆயுங் காலை அந்தணர்க் குரிய'

என்ற விடத்து நூலென்பது ஏட்டைக் குறிப்பதோ பூணூலைக் குறிப்பதோ வென்னும் ஐய மெழற்பாலதே. அந்தணர் என்ற சொல்லும் தனித்தமிழ்ச் சொல்லாக விருப்பதால் அது பிற நாட்டினரைக் குறிக்க எழுந்ததென்று கூற இடமில்லை. கமண் டலம், திரிதண்டம், ஆசனம் என்னும் மூன்றையும் துறவியர்க்கு உரியனவாக நூல்கள் கோடலினாலும் துறவியர்க்குப் பூணூ லின்மையாலும் நூலென்பது ஏட்டைக் குறிப்பதே யாமென்க.

அவ்வாறு கொள்ளுமிடத்து அந்தணர் ஒரு வகைத் துறவியராவர். இது பற்றியே அந்தணரது இலக்கணத்தை, திருவள்ளுவர் 'நீத்தார் பெருமை' என்னும் அதிகாரத்து விதந்து ஓதினர். தமிழிலே அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் நான்கினையும் இனிதுணர்த்தும் நான்மறைகள் இருந் தன என்பதைத் திருநான்மறை விளக்கத்திற் கண்டுகொள்க. அதனுட் கூறியவாற்றால் உறுதிப் பொருள் நான்கினையும் உணர்த்தவல்ல நான் மறைகள் ஆதியில் தமிழில் இருந்தன வென்பதும் அவைபோன்ற மறைகள் நிறைமொழி மாந்தராலே தமிழில் இயற்றப் பட்டன வென்பதும், தமிழ் நன்மக்கட்கு உண்மை யறிவுச் சுடர் கொளுத்தும் அறிவர் தமிழ் நாட்டின ரென்பதும் யூகிக்கப்படும். கூறிய அந்நான் மறையும் முழு முதற் கடவுள் ஆலநிழற் கீழ் அறம் பகரக்கேட்ட நால்வர் வாயிலாக எழுந்தது எனத் தேவாரம் முழங்குதலானும் சைவ சித்தாந்த உண்மையறிவு தமிழ் நாட்டினர்க்குத் தமிழ்ப் பெரி யோராலே பண்டைக் காலத்துக் கிடைத்துள்ள தென்பது யூகிக்கப்படும்.

இக் கொள்கையானது நன்று நிலவுதற்கு இடையூருக உள்ளன தமிழ்ப் பண்டை மறைகள் மறைந்தமையும், அளவற்ற செந்தமிழ் நூல்கள், தமிழ்மக்களது மடியினுலும் பழவினையினுலும் இறந்தொழிந்தமையும், தமிழ் நூற் பொருள் கிளக்கும் வடமொழி நூல்கள் பாதுகாக்கப் பெற்று நாடெங்கும் பரந்தமையும், வடநூலாளர் தம் நூல் மீது வைத்த பற்றும் தமிழரது நூற்பற்றின்மையும், அப்பற்றின்மையை நிலைபெறச் செய்து தமது உயர்வை நிலைநிறுத்தக் கருதும் ஆரியர் முயற்சியால் தமிழரது வடநூலபிமானமும் வடசொற் பெருவழக்கமும் நன்கு தழைத்தமையும் அனைய பிறவும் ஆம் என்பதற்கு ஐயமில்லை.

ஆயினும் தமிழ் நெடுங்கணக்கின் அமைப்பையும் தமிழ் எழுத்தியல்நூல் நுட்பத்தையும் நுணுகி ஆராய்வோர் பேச்சொலிக் குழாத்துக்கு மூலமாகிய தனி ஒலிகளும் துணை ஒலிகளும் ஒலி நூல் முறைப்படி தமிழில் அமைந்து நிற்கு முறை எம்மொழியுள்ளும் கிடையாது எனவும் எம்மொழியையும் எவ்வொலியையும் திட்பமாக வரைதற்கு உரிய எழுத்துக்கள் தமிழிலே உள்ளன வென்றும் உணர்தல் கூடும். இங்ஙனம் கண்ட பேரறிவாளராகிய திரு. P. V. மாணிக்க நாயக்கர் அவர்கள் தமிழ் இயல் நூலினை அதன் சொல்வரலாற்றினைக் கொண்டு பொருள் கொள்ளுமிடத்து அஃது ஒரு சைவசித்தாந்த நன்னூலாக விளங்குகின்றது என்று கூறுகிறுர்கள். நெடுங் கணக்கையும் இயல் நூலையும் வகுத்த தமிழ்ப் பேரறிஞர் அவ்வியல் நூலிற் கூறியவாறே முக்காலமும் அறியும் ஆற்றலுடையராகலின் தமிழ் நூல்கள் தமக்குப்பின் அழிந்தொழியு மென்பதை முன்னேக்கி மொழியுள்ளளவும் உண்மை நூற் கருத்து நிலைபெறுமாறு அதனை எழுத்தினும் சொல்லினும் இயல்நூல் அமைப்பினும் பாதுகாத்து வைத்தனர் போலும். தமிழ்மக்கள் பண்டுதொட்டே தத்துவ வுணர்ச்சியில் தலை சிறந்தவரென்பதைப் பின்வரும் தமிழ்ச் சொல்லாராய்ச்சியால் ஒரு சிறிது விளக்குவாம். அந்தணர் என்ற சொற்

போலவே பார்ப்பார் என்ற சொல்லும் தமிழே. பார்ப்பார் என்றமையாலே ஆரியப் பிராமணரைக் குறிப்பதெனத் துணிவது தற்காலத்திற்குப் பொருந்துமாயினும் பண்டை நூலாராய்ச்சிக்குப் பொருந்துமாறில்லை. ஆதலால் தமிழ்ப் பார்ப்பார்க்கு உரிய தொழில் ஆரியப் பிராமணர்க்கு உரிய வேள்வி முதலியனவே என்று கொள்ளுதலும் தவறே. நுணுகி ஆராயுமிடத்து அன்புமிக்க வழிபாட்டினால் கடவுட் காட்சி பெறவல்ல தமிழ் மக்களே பார்ப்பார் எனப் பெற்றன ரென்பது விளங்கும். கடவுளை ஓர் வடிவத்திலே வழிபாடு செய்வதற்கு முதல் நின்றுதவுவாராகிய இற்றைக் காலத்தில் ஆதிசைவர் எனப்படுவோரே பண்டைப் பார்ப்பார் என்று யூகிப்பதற்கு இடமுண்டு. முப்பொழுதுந் திருமேனி தீண்டுவாரும் அவரே. ஆதிசைவ ஆசாரியரை சுமார்த்தராய்ப் பிறந்து சைவம் புகுந்து ஆசாரியாபிடேகம் பெற்றவரினின்றும் பிரித்து வேறாகக் கருதும் வழக்கமும் கொள்கையும் இருவரும் ஒரே மக்கட் பகுப்பைச் சார்ந்தாரல்ல ரென்பதை நன்கு வற்புறுத்தும். என்னை ?

இந்தியாவிலுள்ள இந்து மக்கள் அனைவரும் நான்கு வருணப் பகுப்புடைய ஒரே மக்கட் கூட்டத்தினர் ஆவரெனின் அவருள் ஒரே சமயத்தவராய் ஒரே மரபினராய் உள்ள இருவர்க்குள் வேற்றுமை காண்பதற்குக் காரணம் வேறொன்றும் தோன்ற வில்லை. ஆதிசைவரும் மகாசைவரும் ஒரே கொள்கையுடையராய் ஒரே முறையாக ஆசாரியாபிடேகம் பெற்றவராய் இருப்பினும் அவருள் ஆதிசைவரை வேறு பிரிவினராகவும் மகா சைவரைப் பிறிதொரு பிரிவினராகவும் கருதக் காரணமில்லை. ஒரே மிஷனைச் சார்ந்த புராட்டஸ்டண்டு கிறித்தவப் பாதிரிமாருள் ஐரோப்பியர், இந்தியர் என்ற பிரிவொன்று தவிர வேறு யாதுமில்லை. இவ்வாறே எச்சமயத்தும் கொள்ளப்படும். சமய வேற்றுமையும் வருண வேற்றுமையும் இல்லாத விடத்து ஐரோப்பியர் இந்தியர் என்றது போன்ற மக்கட் பகுப்பு வேற்றுமை யொன்றுமே யாண்டும் காணப்படும். ஆதலின் ஆதிசைவரும் மகா சைவரும் தமது பிறப்பினாலே வெவ்வேறு மக்கட் கூட்டத்திற்கு உரியாரென்பது நன்கு யூகிக்கப்படும்.

இவ்வேற்றுமை பற்றியே மகா சைவாது வருணத்தாராகிய சுமார்த்தர் ஆதி சைவரை இகழ்வதும் அன்னோர் மகா சைவ ராகிய போதும் திருக்கோயிலிற் பரார்த்த பூசைக்கு அருக ரல்லர் என்று ஆகமம் விதித்ததும் என்க. இதுபற்றியே திரு மூலமா முனிவரும்,

"பேர்கொண்ட பார்ப்பான் பிரான்றன்னை யர்ச்சிக்கில்
போர்கொண்ட வேந்தர்க்குப் பொல்லா வியாதியாம்
பார்கொண்ட நாட்டிற்குப் பஞ்சமு மாமென்றே
சீர்கண்ட நந்தி தெரிந்துரைத் தானே"

என்று அருளிச்செய்ததும் காண்க. இத்திருப் பாட்டி னுள் பேர் கொண்ட பார்ப்பான் என்றது சுமார்த்தனையாவது மகா சைவனை யாவது குறிக்குமென்பதில் தடையில்லை. இன்னோர் பார்ப்பார் என்னும் பேரைக் கொண்டனர் என்பது குறிக்கப்பட்டது. அஃதாவது ஆதிசைவரின் பேராகிய பார்ப்பார் என்றதைத் தாமும் அவர்போல நடித்து ஊதியம் பெறுதற் பொருட்டு தமக்குப் பெயராக வழங்கினர் ஆரியப் பிராமணர் என்று கருதவேண்டியதா யிருக்கிறது. இவ்வாறே அந்தண ரென்ற சொல்லையும் அவர்கள் தம் பெயராய்க் கொண்டனர்போலும் அவ்வாறு கொள்ளுதல் பொருத்த மன்றெனக் குறிப்பாலுணர்த் துவான் அந்தணர் இலக்கணத்தைத் திருவள்ளுவர் விதந்தோ தினர் போலும். ஆகவே ஆதிசைவரே தமிழ் நிலத்தில் முதன் முதல் பார்ப்பா ரெனப்பட்டார் என்பது விளங்கும். விளங்கவே, சைவ சித்தாந்த நெறியை அறிவுறுத்தும் ஆசிரிய வகையில் சிறந்தோர் தமிழரென்பது முடியும். இதனாலும் இப்போது சைவ சித்தாந்த மெனப்படும் திருநெறியானது பண்டைத் தமிழ ரது கடவுள் நெறியெனக் கருதப் பெறுமென்க.

ஞால முதல்வனைச் சுட்டும் பழந்தமிழ்ச் சொற்கள் கட வுள், இயவுள், கந்தழி யென்பன. 'கடவுள்' என்பதன் நேர் பொருள் 'கடந்துள்ள பொருள்'. எதனைக் கடந்தவனென உலக முதல்வனைக் கூறுதல் இயல்பெனின், காணப்படு முலகத்தை என்பது. அறிவு முதிரமுதிரக் கடவுள் உள்ளத்தைக் கடந்

துள்ளவன் என்பது விளங்கும். விளங்கவே சொற் கடந்தவன் அவனெனச் சொல்லவேண்டிய தில்லை. இச்சொல்,

"நினைப்பதாக சிந்தைசெல்லு மெல்லையேய வாக்கினுற்
றினைத்துணையு மாவதில்லை சொல்லலாவ கேட்பவே
அனைத்துலகும் ஆயநின்னை ஐம்புலன்கள் காண்கிலா
எனைத்தெனைத்த தெப்புறத்த தெந்தைபாத மெய்தவே"

(சிவவாக்கியர்)

"அப்பாலைக் கப்பாலானை ஆரூரிற் கண்டடியேன்
அயர்த்தவாறே"

"எப்பாலவர்க்கும் அப்பாலாம் என் ஆரமுதேயோ"

என்னும் திருவாக்குக்களை நினைவுறுத்துகிறது. 'காண்டற்கரிய கடவுள் கண்டாய்' என்ற வண்ணம் காணப்படும் யாவும் அழிதலின் அங்ஙனம் அழியும் பொருள்களுள் ஒன்றல்லாத முதல்வன் காணப்படாதவனாய், காணும் இவ்வுலகைக் கடந்து நிற்பவன் என்னும் பொருளையுடைய பெயரை ஞால முதல்வனுக்கு இட்டு வழங்கும் மக்கள் வகுப்பினர் படைப்புப் பொருளைக் கடவுளரெனக் கருதாத நிலையினரே யென்பது தெள்ளிது. கடவுள் என்ற சொல் தமிழில் மிக்க பழமையானது. அவ்வாறே இயவுள் என்ற சொல்லும் ஆம். எல்லாவற்றையும் முதல்வன் இயக்குகின்றான் என்னுங் கருத்தில்லாதவர் அவனை இயவுள் என்ன காரணமில்லை. 'கந்தழி' என்ற சொல் பற்றிலான் சுட்டிறந்தவன் என்னும் பொருளையுடையது. கந்து என்பது முதலில் தறி யென்பதை யுணர்த்திப் பின் பற்றும் ஓர் பொருளைக் குறிப்பதாய்ப் பின் பற்றுக்கோடாக உள்ளதை உருவகிக்கப் பயன் பட்டது. "பழமை கந்தாக" என்ற விடத்து அப்பொருள் காண்க. கடவுளை வணங்கும் நிலையத்திற்கும் அப்பெயர் வருவதை 'கந்துடை நிலையினும், கலி கெழுகந்தக் கடவுள் கைவிட' என்ற விடத்தும் காண்க. கடவுள் பற்றி நின்று அருள் செய்தற்கும் கடவுளை நினைவூட்டுவார் சுட்டுதற்கும் நிலையமாக நின்ற கந்தினுக்கு வேறாய்ச் சுட்டற்றவன் என்ற பொருள் கந்தழி

யென்ற சொல்லிற்கு உள்ளதாம். எல்லாவற்றையும் இயக்கும் முதல்வன் பற்றிலான் எனவே அவன் தன்வய முடையவனென்பதும், எல்லாவற்றையும் இயக்குவது தன் பொருட்டன்று என்பதும், சுட்டிறந்தவன் எனவே தோற்றக் கேடுகளில்லாதவனாய் முற்றறிவுடையன் என்பதும், இயவுள் என்றமையினாலே அவன் இயற்கையறிவை யுடையவனென்பதும், கடவுள் எனவே உலகைக் கடந்துளனாதலின் இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நீங்கினவனென்பதும், உயிரறிவுக்கு அப்பாற்பட்டவனெனவே பொருள் தன்மையால் உயிரின் வேறாயனென்பதும் இனிது விளங்கும். யாதொரு வடிவில் அவனை வணங்கினாலும் அன்பர்க்குத் தோன்றி அருள்புரிவா ரென்பதோர் கொள்கை, கந்துடை நிலையில் கடவுளைத் தமிழர் வழிபட்டமையானும் "முரணினர் உட்க முருகு கெழுவியனகர்" என்னுமிடத்து கடவுள் குறிஞ்சி நிலத்தார்க்குத் தோன்றுவது கூறப்பட்டமையானும், அது தமிழ் மக்களுள் பரவியிருந்தது என்பது இனிது போதரும்.

உயிர் உடம்பு என்ற சொற்கள் உருவகப் பொருளில் இலக்கணத்துள்ளும் வழங்குவதனால் தமிழ் நாட்டினர் யாவர்க்கும் உயிர் உடம்பு என்பதன் வேறுபாடு தொன்றுதொட்டே நன்கு தெரிந்த தொன்று என்பது சொல்லாமலே அமையும். 'உடல்மேல் உயிர் வந்தொன்றுவது இயல்பே' என்ற நூற்பா உயிர் உடம்பின் பற்றுடையதென்ற கருத்தை நயம்படக் குறித்தது காண்க.

'சிவம்' என்ற சொல் செம்மை யடியாகப் பிறந்தது. செம்மை என்பது நன்மை, நேர்மை, சிறப்பு, மங்கலம், சுகம் என்கின்ற பண்பினையும் செந்நிறம் என்ற நிறத்தையுங் குறிக்கும் ஒரு சொல். செந்நிறம் என்ற பொருளில் அச் சொல் வழங்குமிடத்து அதினின்று 'சிவ' என்ற சொல் எழுந்து வழங்குதல் கண்களிரண்டுஞ் சிவந்தன வென்பதில் சிவந்தன வென்பதன் பகுதியாக அமைதலால் விளங்கும். கடவுளை ஆசிரியர் திருவள்ளுவ நாயனார் செம்பொருளென்றார். செம்பொருள்

என்னும் சொற்றொடரின் பொருளே சிவம் என்பதற்குங் கொள்
ளப்படும். இப்பொருளிலே தான் 'சிவம்' என்பது வடமொழி
யிலும் வழங்குவது. சிவம் என்ற சொல்லை வடமொழியாகக்
கொண்டு கூறும் அதன் தாதுப்பொருள் தமிழ்ச் சொற்பொருள்
போல அவ்வளவு சிறந்ததன்று.

'சிவம்' என்ற சொல்லின் முதலெழுத்தாகிய சகரம், வசீ
கரிக்கிறது என்ற சொல்லின் இரண்டாவ தெழுத்தாகிய 'சீ'
என்பதிலுள்ள சகரத்தினின்றும் வேறானது. சிவ என்பதி
லுள்ள சகரம் ஆரியபாஷைகளுள் ஆதியில் கிடையாதென்று
பாஷாதத்துவ விற்பனர் கூறுகிறார். ச என்பது தமிழ். ல என்
பது ஆரியத்திலுண்டு; ள என்பது தமிழிலேதான் ஆதியில்
வழங்கியது. அப்படியே ண என்பதும் ஆதியில் தமிழிலேயே
தான் இருந்தது. தமிழிலேயுள்ள சகரத்தின் ஒலியே சிவம்
என்பதிலுள்ள சகரத்துக்கும் ஆம் என்பது டாக்டர் கால்டுவெல்
செய்த ஆராய்ச்சியால் இனிது விளங்கும். இதனாலே பொருளா
லன்றிச் சொல்லாலும் சிவம் என்பது தமிழே. சுகந்தருவது, மங்
கலந் தருவது என்று கடவுளைக் குறிப்பது தமிழரது நினைவின்
போக்குக்கு ஏற்றதே யன்றி, பண்டை ஆரியரது நினைவின்
போக்குக்கு ஏற்றதன்று. காணப்படும் பொருட்கு அப்பாற்
பட்டவனென்றும் இன்பந் தருபவனென்றுங் கடவுளை யெண்ணு
வது பண்டைத் தமிழ் மக்களது இயல்பு. அளப்பெருந்தன்மை
வளப்பெருங் காட்சியதாகிய ஆகாயத்தைப் பார்த்தவுடனே
எல்லையற்ற அவ்வாகாயமும் அங்கே தோன்றுகின்ற ஒளிப்
பிழம்பாகிய ஞாயிறும் திங்களுமே முதல்வனும் என்று திரியக்
கொண்ட மனநிலையில் எழுந்த சொற்களே கடவுளுக்குப் பெய
ராக வடமொழியில் வழங்கின. பிரமம், விஷ்ணு, ருத்திரன்
என்ற சொற்கள் பெரிது, பரந்தது, செம்மையன் என்னும்
பொருளில் ஆதியில் வழங்கின. பெரிது என்னுஞ் சொல்லில்,
அளப்பரிதாய உலகினின்றும் கடவுளைப் பிரித்தறிதற்கு உரிய
பொருட் சிறப்பு ஒன்றுந் தோன்றவில்லை. முதலில் அளப்
பரிய உலகையே பெரிதெனக் கொண்டு உலகையும் முதல்
வனையும் ஒன்றெனக் கருதினோர் கூறிய சொற்போல அது

விளங்குகின்றது. எவ்வாறு பொருள் கொள்ளினும் கடவுள் என்ற சொற்போலப் பொருள் வளமுடைய தல்ல. விஷ்ணு என்ற சொல் வியாபகன் எனப் பொருள்பட்டு எங்கு மிருப் பவன் என்று கடவுளைக் குறிக்கும். எங்குமிருந்து அவன் செய்வது யாதென அச்சொல் விளக்காததால் அது இயவுள் என்ற சொற்போல் பொருளாற்றலுடைய தல்ல. அதற்கு நேராய மால் என்ற சொல் அன்பு என்னும் பொருள்பட்டு, கடவுளுடைய திருவருளைக் குறிப்பது. விஷ்ணு என்பதின் பகுதிப் பொருளுடைய தமிழ்ச்சொல் இறைவனென்பது. அது 'இறு' என்பதனடியாகப் பிறந்தது. இறு என்பது தங்குத லென்னும் பொருளுடையது. ருத்திரன் என்ற சொல் பல பொருள் உடையதாயினும் செம்மையனென்ற பொருளில் முதல்வனை ஆரியர் நெருப்புவாயிலாக வழிபட்டமையை வெளிப் படுத்தும். துன்பம் நீக்குபவன் என்று அச்சொற்குப் பொருள் கொள்ளினும் அது இறைவனை மாத்திரம் குறிக்கும் நயம் உடையதாகத் தோன்றவில்லை.

இதுகாறுங் கூறியவாற்ருல் முழு முதற் கடவுள் ஒருவன் உளனென்றும், அவனின் வேருய உயிரும் உலகும் உளவென் றும், அன்பினுல் வழிபடுவார்க்கு முதல்வன் அருள் புரிவா னென்றும், பண்டைத் தமிழர் ஆரியக் கலப்பின் முன்னே உணர்ந்தனர் என்பதைத் தமிழ்ச் சொற்களே இனிது விளக்கு வது கண்டாம். இம்மொழிகள் தனித்தமிழ்ச் சொற்களாயும் மொழி பெயர்ப்பான் அமைந்தன வல்லாதனவாயும் விளங்குவ தாலும் வடமொழிப் பண்டைநூலிற் காணப்படும் கடவுட் பெயர்கள் தமிழ்ப் பெயர்கள்போல அத்தகைய பொருள் நல முடையதல்ல வாகலானும் இச்சொற்கள் குறிக்கும் அரிய உண்மைகள் ஆரியக் கலப்பின் பின் தமிழர்க்குத் தெரிந்தன வென்று கொள்வதற்கு இடமில்லை. 'மறைமொழிதானே மந் திர மென்ப' என்று தோல்காப்பியர் குறித்ததை ஆராயுமிடத்து வடமொழியில் மந்திரம்போலத் தமிழில் மறைமொழிகள் இருந் தன என்றும் அவை கருதிய பயனைக்கொடுக்கும் ஆற்றலுடை

யன வென்றும் விளங்குகின்றன. சொற்பொருட்கு ஏற்ப, மறைமொழியை தமிழ் மூதறிவாளர் தக்கார்க்கு மறைவாக ஈத லன்றி வெளிப்படக் கூறமாட்டார். ஆதலால் ஆசிரியர் நச்சினார்க் கினியர் தமிழ் மந்திரங்களை வல்லார்வாய்க் கேட்டுணர்க வென் றார். ஈதறியார் மந்திர மென்பது தமிழர் அறியாததொன்று என்று பிதற்றுவார்கள். எம்மந்திரத்திற்கு மூலமாகிய பிரணவ மந்திரம் தமிழே என்பது,

'கொன்றைச் சடையார்க்கு ஒன்றைத் தெரியக்
கொஞ்சித் தமிழாற் பகர்வோனே'

என்ற அருணகிரி நாதர் திருவாக்கால் இனிது விளங்கும். பாது காப்பவன் என்கின்ற பொருளில் கடவுள், ஓம் எனப்படுவரென (வடமொழி)க் கூர்ம புராணத்திற் கூறியவாறே பாதுகாத்தல் என்கின்ற பொருளில் தமிழிலேதான் ஓம் என்பது சொன் மூல மாக விளங்குகின்றது. ஓம்பு என்பது அதனடியாகப் பிறந்த சொல். பகுதியின் பகுதியே சொன் மூலமெனப்படும். எழுத்து வடிவாலும் பிரணவம் தமிழே யென்பது சொல்லாமல் விளங் கும். செவிப்புலனாக ஒலிக்கப்படு மிடத்தும் அது தமிழ் நூல் விதிக்கு ஏற்றதாய் விளங்கு மென்று திருவாளர் பா. வே. மாணிக்க நாய்க்கரவர்கள் நன்கு விளக்கிப்போந்தனர். பிரண வத்தை 'முத்தமிழ்' என்று கூறும் சித்தர் வழக்கினையும் உற்று நோக்குக.

இனி, மந்திரங்களுள் பிரதானமாகிய பீஜமந்திரம் எனப் படும் வித்தெழுத்து வடமொழி வேதத்தின் மிக்குப் புலனா வது அன்றென்றும் தந்திரத்திற்கே உரியதென்றும் கல் கத்தா ஐக்கோர்ட்டு நீதிபதி (High Court Judge, Calcutta) யாகிய சர். ஜாண் உட்ராவ் (Sir. John Woodroffe) என்பவர் கூறியுள்ளார். வடமொழியில் தந்திர மெனப்படுவதும் தமிழில் நூலெனப்படுவதும் ஒரு பொருளுடையனவே. தமிழர் இமய மலை முதல் குமரி ஈறாக உள்ள நாடு முழுவதிலும் பரவியிருந் தனர் என்று சரித்திர நூலார் கூறுகின்றார்கள். ழகர எழுத்

துள்ள மொழிகள் இமயமலைச் சார்பில் இன்றும் வழங்குகின்றன. தமிழ்மக்களுள் சிறந்த வேளாளரே கங்கை மைந்தர் என்பது, அவர் கங்கைத் துறையில் ஒருகாலத்தில் வாழ்ந்ததைக் குறிக்கும். இருக்குவேதத்தில் நன்கு ஆராய்ந்த மேல் நாட்டுக் கவிஞராகிய (Ragozin) ரகோசின் என்பவர் தமது (Vedic India) வேடிக் இந்தியா என்னும் நூலுள் 'சிவன்' என்னும் தெய்வம் திராவிடரால் வணங்கப்பட்ட தென்றும் திராவிட மன்னர் பலர் வடநாட்டில் அரசு புரிந்தனர் என்றுங் கூறியுள்ளார். வடநாட்டில் தமிழர் நிலவிய காலத்து பொன்மலையின் ஒரு பகுதியாகிய கைலை என்னு மிடத்தைத் தமது சமய நிலையமாகக் கொண்டனர்.

ஆவும் கூவிளமும் கண்மணியும் வடநாட்டில் செழித்தோங்கிய பொருள்களே. இமயமலைச் சாரலில் ஆரியரும் தமிழரும் ஒருங்கு கலந்தனர். தமிழரது நூலை ஆரியர் தந்திரமென்றனர். ஆரிய மொழியிலுள்ள தந்திரங்கள் யாவும் தமிழ் நூல் வழியதென்பது தந்திரத்தை ஆரியர் அவைதிக மென்று கொண்டமையால் இனிது விளங்கும். தந்திரமென்பன ஆரியருக்குத் தமிழரிடமிருந்து புதிதாக வந்தமையால் 'வந்தது' என்னும் பொருளுடைய ஆகமம் என்னுஞ் சொல்லை அதற்கு இட்டு வழங்கினர்போலும். தந்திரத்தின் பல கருத்துகள் வேதத்துள் புகுவனவாயின. தமிழ் நாட்டு அறிவர் தமது மாணவர்க்கு ஆகமம் அறிவுறுத்தினர் என ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பிய வுரையுட் கூறியதுகாண்க. தந்திரச் சார்பாய நூல்கள் கூறும் மருத்துவம், மந்திரம், யோகம், ஞானம் முதலியன, வைதிகச் சார்பாய நூல்கள் கூறுமவற்றுள் நின்றும் வேறாகக் காணப்படுவதாலும் வைதிகச் சார்பாயெழுந்த சாங்கியம் முதலிய அறுவகைக் கோட்பாடுகளையும் தந்திர நூலார் புறமெனக் கழிப்பதாலும் அவ்வாறே தந்திரக் கோட்பாடு விசேஷங்களைப் புறமென வைதிக நூலார் ஒதுக்குவதாலும் தந்திர நூலோடு தமிழ் நாட்டுச் சித்தர் நூலினை ஒப்பிட்டுப் பார்க்குமிடத்து அவற்றுள் ஒற்றுமை மிகுதி காணப்படுதலாலும் கடல் கொள்வதன் முன் தமிழிலிருந்த அறிவர் நூலும் பின்

எழுந்த வடமொழித் தந்திர நூலும் முதலும் வழியுமாமென யூகிக்கப்படும். தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரும் தமது அடையாளங் களை இமயத்தில் பொறித்தமை இமயம்வரை தமிழ்நாடு ஒரு காலத்தில் பரவியிருந்ததெனயூகித்தற்கு இடந்தரும். எங்ஙனம் கைலைத்திருமலை தெய்வப் பொது நிலையமாகக் கொள்ளப் பட்டதோ அவ்வாறே தென்னாட்டிலே பொதியின் மலையும் கொள்ளப்பெற்றதே. இமயமும் பொதியிலும் சைவரது நாட் டின் எல்லை யென்பார்,

'கைலையும் பொதியிலும் இடமென உடையாய்'

என்று தேவாரத்துள் அருளிச் செய்தமையுங் காண்க.

தமிழ்நாட்டுத் திருத்தொண்டர் வரலாறு கூறப்புகுந்த சேக் கிழார் பெருமான் திருமலைச் சிறப்புக் கூறியதும் இவ்வியைபு பற்றியே என்க. வடிவ வணக்கமானது முதல் முதல் தந்திர நூலினுள்ளே காணப்பட்டதென சர் ஜாண் உட்ராவ் என்பவர் கூறியுள்ளார். தமிழ்ப் பண்டை நூல்களும் இவ்வுண்மையை வற்புறுத்துகின்றன. ஆதலின் இமயத்துள்ள கோயில்கள் பல வும் தமிழராதல் அவரது வழிச்சென்றோராதல் அமைக்கப் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். தென்னாட்டிலுள்ள பெரிய சிவா லயங்கள் யாவும் சைவ சித்தாந்திகளது முயற்சியால் அமைந்தன வென்பதை டாக்டர் கால்டுவேல் என்பவர் தெரிவித்திருக்கிறார். ஆதியில் எல்லா ஆகமங்களும் சிவபெருமானைப் பற்றியனவே யென்பதை 'சர்வாகம மயச்சிவ:' என்ற நாரத பரிவிராஜகத் தால் இனிது விளங்கும். வேதத்துள்ளும் உபநிடதத்துள்ளும் பலவிடங்களில் சிவனைப்பற்றிய உரைகள் காணப்படினும் சைவா கமத்துள்ளேதான் சிவனைப்பற்றிய யாவும் பரக்கக் காணலாம் என்ற கருத்தை 'சிவச்சைவாகமஸ்தாஞும்' என்ற அன்ன பூரண உபநிடதம் விளக்கியதுங் காண்க. இதனால் வேதத்துள் காணப் படும் சைவபாகம் ஆகமத்தினின்றும் போந்தமை தெளிவு. ஆகம ஞானமாகிய தமிழரது தத்துவ ஞானத்தை ஆரியர் தமிழ் அரசரிடமிருந்து முதலில் உணர்ந்தனரென்பது சாந்தோக்கியத்

துள் குறிப்பால் உணர்த்தப்பட்டது. ஆரியர்க்குள் ஆதியில் கனல் வழிபாடே சிறந்து விளங்கிற்று. கனல் வழிபாட்டைச் சிறப்பாகச் செய்யும் ஆரியர், அம்மக்கட் கூட்டத்துள்ள ஏனையோரினும் சிறந்தவராதல் பற்றி பிராமணர் எனப்பட்டார். பிராமணர் என்ற சொல்லிற்குப் பெரியவரென்பது பொருள். எக்கூட்டத்தாருள்ளும் கடவுட் பூசைக்குரியார் பெரியார் எனப்படுதல் இயல்பே. தொன்றுதொட்டு கனல் வழிபாடியற்றிய நான்கு பிராமணர் தத்துவஞானம் உணரவேண்டி ஓர் அரசரிடம் சென்றனர் என்று சாந்தோக்கியங் கூறுகின்றது. இவண் நோக்கத்தக்க தொன்றுண்டு. (தொடரும்.)

கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை, M.A., M.L.

தேரையர்

(முதற் சிலம்பு ௩௭௩-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி.)

ஒரு சாரார் தேரையர் ஒருவர் எனவும்; மற்றொரு சாரார் இருவர் எனவும்; இன்னொரு சாரார் மூவர் எனவுங் கூறுப.

“ஆதிபரை நந்தியமுதக் கடத்தோ டுதித்தோன்
அச்சுவினி தேவன்விரி யலைகடலை நுகர்ந்தோன்
கோதிலரும் புலத்தியனங் தருமசவுமியனிக்
குரவரும்”

எனத் தயிலவருக்கச் சுருக்கத்திலும்,

“நிசதரு
மசவுமி
யசகுரு
வசமே”

என மகா மகிமைக் கரிசலினும், தாமே புகன்றிருப்பதால் தமக்கு ஆசிரியராணர் தருமசவுமியர் என விளங்குகின்றது.

யூகி முனிவர் தாம் செய்தருளிய சிந்தாமணி 800 ற்றில், தேரையர் தமக் காசிரியரெனவும், அவர் புலத்தியர்க்கு மாணவ ரெனவும், கூறினர். அது,

"சொல்லிடவே தேவிக்குச் சதாசிவன்றான்
சொல்லவே தேவியு நந்திக்குச் சொல்ல
நல்லிடவே நந்திதந்வந் த்ரிக்குச் சொல்ல
நயமுடன்தந் வந்த்ரியசு வினிக்குச் சொல்ல
அல்லிடவே யசுவினியாந் தேவர் தாமு
மகத்தியருக் குரைத்திடவே யம்முனீந்த்ரன்
புல்லிடவே புலத்தியருக் குபதேசிக்கப்
புலத்தியருந் தேரையற்குப் புகன்றிட் டாரே.

புகன்றிட்டார் தேரையனு முனிவன் தானும்
பூதலத்தில் யூகியா மெனக்குச் சொல்ல
உகன்றிட்ட யூகியென்ற முனியாம் யானே
உலகத்தோர் பிழைத்திடவென் றுரைக்க லானேன்'

என்னும் இச்செய்யுட்களால் தெரிகிறது.

ஆயின், யூகி முனிவர் தேரையர் என்ற பேர் வந்தமைக்குக் காரண மொன்றுஞ் சொல்லவில்லை.

ஆனல் தேரையர் சொல்லும் குரு பரம்பரைக்கும், யூகி முனிவர் சொல்லும் குருபரம்பரைக்கும், சிவபெருமான், உமை யம்மை, நந்தியம்பெருமான், தந்வந்த்ரி, அச்சுவினிதேவன், அகத்தியன், புலத்தியன் என்பவர்கள் வரைக்கும் யாதோர் மாறுதலுமில்லை.

புலத்தியருக்கு மாணவராகத் தரும சவுமியர் என்பார் ஒருவரிருந்ததாகவும், அவருக்குத் தாம் மாணவரென்றுந் தேரையர் கூறுகின்றார்.

புலத்தியருக்கே நேராகத் தேரையர் மாணவராக விருந்தா ரென யூகி முனிவர் கூறுகின்றார்.

ஆயின், தரும சௌமியருக்கு மாணவரான தேரையரால் செய்யப்பட்டவைகளே முன்னர் தொகுத்துக் காட்டிய நூற்க

ளாம். அவைகளே இப்பொழுது வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. யூகி முனிவர் சொல்லுகின்ற தேரையரால் செய்யப்பட்ட நூற்கள் ஒன்றுங் காணப்படவில்லை. ஆகலான், அவ்விரு தேரையர்களும் ஒருவராகவே இருந்திருக்க வேண்டுமென்னுங் கொள்கையுடையார் சிலர் ஒரே தேரையர் இருந்தனர் என்ப.

யூகி முனிவரால் சொல்லப்பட்ட தேரையரால் செய்யப்பட்ட நூற்கள் காணப்படாமைக்குக் கடல்கோள் முதலிய வழிகள் பல விருந்திருக்கலாமாகலானும், குரு பரம்பரையில் மாறுதலிருக்கின்றமையானும் ஒரு தேரையரிருந்தனர் என்பார் கூற்றை மறுக்கும் கொள்கையுடையார் சிலர் இருவர் தேரையர் இருந்தனர் என்ப.

ஆனால், விருதை சிவஞானயோகிகள் கொள்கையின்படி அவர் அகத்தியர் மாணவர் எனற்கு ஓராதரவுங் காணப்படவில்லை.

எத்தனை தேரையர்க ளிருந்தாலுமிருக்க. அத்தேரையர் என்கிற பேர் மாத்திரம் 'மண்டூகமஹரிஷி' என்கிற பேரிலிருந்து, தமிழாக்கப்பட்டதும், தேரை எடுத்த காரணத்தால் வந்ததென்பது மன்றென்று இப்பொழுது தேரையர் நூற்களென வழங்கிவரும் சில உண்மை நூற்களினின்றே மேற்கோள்கள் காட்டி நிலைநிறுத்துவோம்.

எங்ஙனமெனின் ;

"அத்தி முகம னணிமழவா குங்கருணை
யத்தி முகம னணிகாப்பே—அத்தி
முகவா கடமேனை முன்னுதை தேரன்
முகவா கடமறைக்கு முன்.

அவையடக்கம் புன்மை யநீத மகந்தை
அவையடக்கம் பம்போ யறஞ்செ—யவையடக்க
கத்திகையா மென்னுங்கவிபோல் தேரன் வெண்பாக்
கத்திகையா மோனையம கம்.

தேனோங்கு காயுண்மறைத் தேரன் அருளிச்செய்த
மோனை யமக வெண்பா மூந்நூறும்''

என யமக வெண்பாவிலும்,

'செயுமுறை தெரிகிலாத் தேரன்நா யடியேன்
உயுமுறை வயித்திய வுரைத்தமிழ்க் கரிசல்'

எனக் கரிசல் பாயிரம், அவையடக்கம் 21, 22-வது அடிகளிலும்,

'தேரன் உரைத்த வாகடமே
தேர்ந்த தென்று தானுணரே'

எனத் தேங்காய்க் குழம்பில் 16-வது அடியிலும்,

'வங்க சுத்தியை யிங்குரைத்திடு
வாகடாதிபர் மேதையோர்
தங்களுக்கொரு நண்புளப்பெயர்
சார வோதினர் தேரனார்'

என வங்க சுத்தி செய்யுளிலும்,

'தங்கக் காரடகத் திட்டால் — சகந்
தன்னை வசமாக்கு மென்ன சொல்வேனான்
மங்களமான ப்ரசண்ட — மகா
மண்டலீகர் புகழ் பண்டிதனுவான்
என்ன வுனைத் தொழுவார்கள் — அப்பால்
எவருக்கு மேலான தவசித்தி யாவாய்
சொன்ன வவிழ்தத்தை யாளும் — துறை
சொல்லுகிறேனது நல்லவனேநீ
கேட்டுக் கடைப்பிடித்து — அந்தக்
கீலகந் தன்னை விசாலமதாகத்
தாட்டிக மாகப் புரிந்தால் — உ
தாரஞ் செய்யுமொரு தேரன் என்பாரே'

என இருப்புச் செந்தூர தருவிலும், மீண்டும் தம் பெயரைத் தாமே தேரன் என்று புகன்றுள்ளார். (தொடரும்)

மா. வடிவேலு முதலியார்.

புகழ்

இஃது அறப் பகுதியு ளடங்கும்.

புகழாவது உலகத்தோரால் நன்கு மதித்துக் கூறப்படுவன வாகிய இசைமொழி.

இசை, ஒளி, மீக்கூற்று, புகழ், கீர்த்தி என்பன ஒருபொருட் சொற்கள். நன்குமதித்தல்=நல்லவரென்று உயர் வாக எண்ணுதல்.

மக்களுடம்பெடுத்த எல்லோரும் புகழுண்டாக வாழவேண் டும். புகழுண்டாவதற்கு ஏதுவாகிய குணங்களோடு பிறந் திராத மக்கள் விலங்காய்ப் பிறந்திருத்தல் நன்று. ஏனெனில், விலங்கை (மிருகத்தை)ப் புகழ்படவாழாமையால் இகழ்வாரில்லை. தம்மால் பழிப்பு உண்டாகாமல், புகழ் உண்டாகும்படி வாழ்பவ ரே உலகில் உயிரோடு வாழ்வோர்ஆவார். புகழ் இல்லாமல் பழிப்பு உண்டாக வாழ்பவர் உயிரோடிருந்தும் இறந்தவராவார். தமக்குப் பின் தமது குலம் நிலையாயிருத்தற்காகப் பிள்ளைகளைப் பெறுதலி னும் புகழைப் பெறுதலே சிறந்தது. புகழ் என்னும் சந்ததி யைப் பெற்று விருத்தி செய்யாவிடில் உலகத்தார் எல்லோர்க்கும் பழிப்பாகும். நிகரில்லாமல் வளர்ந்த புகழானது தன்னை உண் டாக்கி வளர்த்தவனை, உலகில் எல்லோர்க்கும் எக்காலத்தும் அறிவித்துக் கொண்டு நிற்றலாலே, அப்புகழினும் கெடாமல் நிலைபெற்ற பொருள் உலகத்தில் வேறு ஒன்றுமில்லை. ஒருவன் நிலவுலகத்திலே கெடாமல் நிலைநிற்கும் புகழை உடையனாயிருப் பானாகில், தேவருலகம் அப்புகழாளனைத் தன்னிடத்தேயிருக்க விரும்புமேயல்லாமல், தன்னிடத்துள்ள தேவரை விரும்பாதாம். ஏனெனில், அவன் உண்டாக்கிக்கொண்ட புகழுடம்பு நிலவுலகத் திலும், அப்புகழால் தனக்குண்டாகிய தேவ உடம்பு தேவ உலகத்திலும் ஆக, அவ்வொருவனே இரண்டுலகத்திலும் இருப் பதனாலே ஆம். புகழ்உண்டாகும்படி வாழாதவர் பிறர் தம்மைப் பழிக்கும்போது புகழைச் செய்யமாட்டாமையால், அப்பழிப்பு

நமக்குத் தக்கதே என்று தம்மை நொந்து கொள்ளாமல் தம்மை நோவாரைத் தாம்நொந்து கொள்ளுதல் யாது கருதியோ!

இனிப் புகழ்பட வாழ்தற்குக் கல்வியும் ஆண்மையும் முதலிய வேறு காரணங்கள் இருந்தாலும், உண்ணும் பொருள்கள் பலவற்றுள்ளும் சோறு முதன்மையது "உணவின்பிண்டம் உண்டிமுதற்று" ஆதல்போல, ஈகையே சிறந்தது. ஈகை, கொடை, வண்மை, என்பன ஒருபொருட் சொற்கள்.

'ஈத லிசைபட வாழ்த லதுவல்ல
ஊதிய மில்லை யுயிர்க்கு."

(பொருள்) வறியோர்க்கு (தரித்திரருக்கு)ப் பொருள் கொடுக்கக்கடவர். அதனால் புகழுண்டாக வாழக்கடவர். மக்களுயிர்க்கு அப்புகழேயல்லாமல் வேறு பயனில்லை என்னும் மெய்ம்மறை விதியாலும், ஈதலே புகழ்பட வாழ்தலுக்குத் தலைமைக் காரணமாயிற்று.

அன்றியும், புகழாவது 'உரை, பாட்டு' என இருவகைப்படும். அவற்றுள், உரையாவது உலகத்தாரது வாய்ச்சொல். பாட்டாவது புலவரால் புகழ்ந்து பாடப்படுங் காப்பியம் முதலிய பாட்டுக்கள்.

வறியராய் வந்து இரந்தோர்க்கு (யாசித்தோர்க்கு) அவர் விரும்பியபொருளைக் கொடுத்தாரது புகழையே உலகத்தார் உரைப்பர்; புலவர் காப்பியம் முதலிய செய்யுள்களாகப் பாடுவர். இதனை,

"உரைப்பார் உரைப்பவை எல்லாம் இரப்பார்க்கு
ஒன்றுஈவார் மேல்நிற்கும் புகழ்"

என்னும் சத்தியவேத வசனத்தாலறிக. இனிப் புகழ்க்குத் தலைமைக் காரணம் ஈகை என்பதே துணிபு.

இனிக் கொடையால், புகழ் நிலைபெறச் செய்தார் யாவர் எனின்? சிலரைக் கூறுவம்.

ஈகையாற் புகழ் நிறுத்தினோர் 'முதல்வள்ளல் எழுவர், இடைவள்ளல் எழுவர், கடைவள்ளல் எழுவர், எனக் காலமுறையால் மூன்று வகைப்படுவர். ஈவார், ஈகையாளர், கொடையாளர், வள்ளன்மையோர், வள்ளியோர், உதாரி, தாதா என்பன ஒருபொருட் சொற்கள். ஆயினும் வள்ளல், வள்ளன்மையோர், வள்ளியோர் என்பன வரையாது கொடுக்குங் கொடையாளர்க்கே உரிய பெயர்கள். வரையாமல்=கைமாறு கருதாமல், வேறுபயன் வேண்டாமல். வள்ளல், வள்ளன்மை, வண்மை என்னுஞ் சொற்களுக்கு ஈகைக் குணம் என்பதே பொருள். உதாரத்துவம் என்பதும் அதுவே.

முதல் வள்ளல் எழுவராவார் 'செம்பியன், காரி, விராடன், நிருதி, துந்துமாரி, சகரன், நளன்' என்பவர்.

இடை வள்ளல் எழுவர் 'அக்குரன், சந்திரன், அந்திமான், சிசுபாலன், வக்கிரன், கன்னன், சந்தன்' என்பவர்.

கடை வள்ளல் எழுவர் 'பாரி, ஆய், எழினி, நள்ளி, மலையன், பேகன், ஓரி' என்பர். இவ்விருபத்தொருவரும் இரந்தோர்க்கும், வலியோர்க்கும், புகழ்ந்தோர்க்கும், புலவோர்க்கும் பொருள்களை அளவின்றிக் கொடுத்து உரையாலும், பாட்டாலும் புகழை நிலைநிறுத்தினோர். இன்னும், 'காப்பியம், பரணி, கோவை, உலா' முதலிய பலவகைச் செய்யுள்களிலும் பாட்டுடைத் தலைவர் (பாடல்பெற்ற தலைவர் அல்லது கதாநாயகர்) ஆக இருப்போர் பலரும் புகழுடம்பு பெற்று இன்னுஞ் சாவாதிருக்கின்றமையும் அறிந்து கொள்க.

இனி, ஈகையது இலக்கணம் கூறுகின்றார் :—

ஈகை அறத்தின்பொருட்டு ஈதல், புகழின் பொருட்டு ஈதல் என இருவகைப்படும். அறம் மறுமைப்பயன் தருவது. புகழ் நிலவுலகத்தே என்றும் கெடாமல் நிற்பது. முன்னர் அறத்திற்கு ஈதலைக்கூறுதும்.

'தமிழ்ச் செல்வன்'

இந்து சமயங்களின் சுருக்க வரலாறு

(முதற் சிலம்பு ௩௯௧-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஆதலால் அவ் வேறுபாடுகள் யாவராலும் கருதற்பாலன. அவை அட்டவணையில் வருமாறு.

ஒரு சமயத்தில் பிரவேசிக்க விரும்புவோர் அதற்குரிய ஒரு சடங்கினைச் செய்துகொள்ளல் வேண்டும். சுமார்த்த மதத்திற்குப் பிரவேசக்கிரியை உபநயனம், வைணவத்திற்கு முத்திரை தரித்தல், சைவத்திற்கு அது சிவதீக்கையாகும். இக்கிரியையினும் முக்கியமானது சமயத்தின் முக்கிய கொள்கைகளில் நம்பிக்கை யுடைமையாகும். நம்பிக்கையில்லாது சடங்கு மாத்திரம் செய்துகொள்ளுதல் அத்துணை சிறந்ததன்று. சுமார்த்த மதத்தில் உபநயனம் பிராமணர்களுக்கே உரியது. எனினும் அவரைப் பின்பற்றிய சில வகுப்பினரும் பூணூல் தரித்துக் கொள்ளுகின்றார்கள். சுமார்த்த மதத்தில் அவயவியாக விருக்க விரும்பும் ஏனை வகுப்பினர்க்குப் பிராமண வழிபாடே சிறந்த இலக்கணம் போலும். ஆனால் சைவத்திலும் வைணவத்திலும் சமயப்பிரவேசக் கிரியை பார்ப்பான் முதல் பறையன் வரை எல்லார்க்கும் உரியதே. சமயத்திற் சேர்ந்து சமயாசாரங் கைக்கொண்ட ஒருவன் எம்மரபைச் சார்ந்திருப்பினும் அவன் ஆலய வழிபாட்டிற் குரியன். ஆலயத்துள் பஞ்சமர் செல்லக் கூடாதென்ற கொள்கை வருணாசிரம தருமக் கொள்கை பரவியதால் எழுந்ததாகும். இன்னொரு விசித்திரம் என்னவென்றால் சில மரபினர் ஓர் இடத்திலுள்ள கோயிலில் பிரவேசிக்க உரிமையுடைமையும் மற்ற இடங்களில் உள்ள ஆலயத்தில் பிரவேசிக்க உரிமையின்மையுமேயாம். தற்காலத்திலே ஒரு வகுப்பார் கோயிலுள் செல்லவேண்டுமென்று முயல்வார்களாயின் அவர்கள் செல்லக்கூடா தென்பதற்குத் தெளிவான காரணமிருந்தாலொழிய வருணங் காரணமாக அவர்களைத் தடைப்படுத்துவது தக்கதன்றாம். தென்னிந்திய ஆலயங்களின் சிறப்பு அருளொழுக்கம்பற்றிய ஆசாரம் என்பதை யாவரும் ஒப்புக்கொள்வார்கள்.

அதனால் கள், ஊன் முதலியவை கோயில் குருக்களாலும் ஆலயத்திற் பணிவிடை செய்யும் யாவராலும் விலக்கப்படவேண்டுமென்பது ஒருதலை. ஆனால் சமயத்தைச் சார்ந்த ஒவ்வொருவனும் தெய்வ வழிபாடு செய்தற்கு உரிமை யுடையவனே. அதற்குரியது யாதெனில் அவன் நீரின் முழுகித் தூய ஆடையுடுத்துத் திருநீறோ, திருமண்ணோ அணிந்து பணிவும் அன்பும் உள்ள மனத்தினனாய் உண்மை வழிபாடு செய்யும் ஆர்வமொன்றே யாமென்க.

முற்றிற்று.

கா. சுப்பிரமணியம் பிள்ளை, M.A., M.L.,

சிவானந்த போதம்

இது சைவ சித்தாந்த உண்மையினைத் தெரிவிக்கும் நூல்களுள் ஒன்றாகும்.

இதனை இயற்றிய ஆசிரியர்பெயர் முதலியவை விளங்கவில்லை

முப்பது வகைப்படு முத்திநன் னெறியினைச்
செப்புவ னமைத்துத் தெசகா ரியத்தில்
பொறையி லைம்பூதமும் பொய்யென வருளால்
முறையுற நீங்கு முத்திச கலமும்
பஞ்ச பூதப் பழிப்புறு முடலு
மஞ்சு புலன்றனி யறிந்திடு பொறிகளுஞ்
செறிந்தொரு புலனைத் தெரிந்திடற் றனித்தனி
யறிந்திட வறியா வந்தக் கரணமு
மக்கர ணங்க ளகல வகன்றிடுந்
தக்க கலாதி தத்துவக் குழுவு
மத்தகு கலாதிக ளகல வகன்றிடுஞ்
சுத்ததத் துவமுந் தொடர்ந்தெழு முயிர்ப்பும்
வடிவுறக் கண்டு மலமெனத் தெளிந்து

நெடிதுற வாங்கவை நீங்கவே யேழுந்
தத்துவ ரூபந் தத்துவ தெரிசனந்
தத்துவ சுத்தி தன்னு ளடங்கும்.
மாயையுங் கன்மமு மாமா யையுமென
வாயவிம் மூன்று மகன்றிடு மிவணே.
தத்துவா தீதந் தன்னின்மைக் குழம்பினை
யொத்திடு மலவிரு ளுறுவது கேவல
மற்படு கேவலத் தந்தகா ரத்துயிர்
நிற்பது கேவல நிலையது வாகும்.
இருண்மல நீங்குதற் கெண்ணுத றிரோத
மருள்வடி வான வவதர மாகும்.
அங்குயிர் காண்பதற் காதர வுறுமிடஞ்
சங்கர னிச்சா சத்தியின் றெரிசனம்.
மருவுயிர் வெளிப்பட மலவிரு ணீங்கத்
தருவது கிரியா சத்திய தாகும்.
அந்தவா ருயிர்தனக் கறிவின் வியாத்தி
தந்தது ஞான சத்திய தாகும்.
முழுதுநின் றுணர்த்து மூவகைச் சத்தியு
நழுவிநின் றிடுவது ஞாதா தீதம்.
புணர்ந்தவல் லிருளினைப் புரைபுரை தொறுஞ்சென்
றுணர்ந்திடு மறிவான்ம ரூபம தாகுங்
கேவல வல்லிருள் கீழ்ப்படத் தான்முழு
தாவதே யான்ம தெரிசன மாகு
நயந்தரு மிச்சா ஞானக் கிரியையிற்
பயின்றிடா நிலையது பரைதெரி சனமே.
திரப்படு பரையினிற் சேர்கன வியாபகப்
பரப்பினைக் காண்பது பரையின் வியாத்தி.
விரவிய பரையில் வியாத்தத் துடனுயிர்
பரவிநின் றிடுவது பரையில் யோகம்.
ஆங்குறு பரையி னனுபவ நிலைமையைப்
பாங்குறப் பெறுவது பரைதனிற் போகம்
முற்பரை யோக முழுப்பரா சாக்கிரந்

தற்பர போகஞ் சாக்கிரா தீதம்
ஓர்ந்திட நின்ற வுணர்வு முழுவதுஞ்
சோர்ந்திட லான்ம சுத்திய தாகும்.
இருள்கெடக் கதிரொளி யெழுந்தது போலுளத்
தருளெழ வாணவ மகன்றிடு மிவனே
யறிவக லதீதத் தனுபவஞ் சிறிதாங்
குறுவது வேசுக ரூபம தாகு
மான்றவச் சுகத்துக் காதார மாங்குணி
தோன்றநிற் பதுவே சுகாதீத மாகும்.
அகண்டமுஞ் சுகவடி வாஞ்சிவ மயமெனச்
சகந்தனைக் காண்பது தான்சிவ ரூபம்.
எங்குங் கலந்த விறைவனைந் தொழிலையு
மங்கங் கறிவ தருஞ்சிவ தெரிசனம்.
மருளதி கார மலமகன் றிடவே
யருளது மேலிடு மவதர மிவனே
வற்புத வருளா லத்து விதம்பெறச்
சிற்பதத் திசைவது சிவயோ கமதாம்.
நற்பர சிவத்துற நண்ணு பேரின்பஞ்
சிற்பரா னந்த தெரிசன மாகும்.
பெறுபரா னந்தப் பெருக்கினிற் கலந்தாங்
குறுவதா னந்த யோகம தாகும்.
அருந்துமா னந்த வவச மேலீடு
பொருந்திய நிலைசிவ போகம தாகும்.
மெய்யுறு சமாதியை விடுத்துமவ் வருளினுள்
வையகங் காண்பது மறித்துக் காட்சியே.

முற்றிற்று.

L. உலகநாத பிள்ளை

கண்ணீற்றுச் சொற்கள் *

ஒரு பொருள் எவ்வளவு மிகுதியாகப் பயன்பட்டு வருகின்றதோ அவ்வளவிற் கேற்பவே அது நமக்கு இன்பம் கொடுக்கவும் கூடும். எந்தப் பொருளின் வழியாக இன்பமும் பயனும் எளிதாகவும் ஏராளமாகவும் நாம் அடைகின்றோமோ அந்தப் பொருளை மிகவும் அருமையாகப் பாராட்டுகின்றோம். இது மக்கள் இயற்கை. நமது கண்ணானது நமக்கு மிகவும் பயன்படுகின்றது; அதன் வழியாக நாம் பேரளவாக இன்பம் பெறுகின்றோம். அதுபற்றியே, அதை அருமையான பொருளாகக் கொண்டாடுகின்றோம். "எண்சாண் உடம்பிற்குத் தலையே சிறந்தது; தலையிற் கண்ணே சிறந்தது" என்பர் வடநூலார். "கண்ணிற் சிறந்த உறுப்பில்லை" என்றார் பொய்யாமொழிப் புலவர். அரிய பொருளுக்கு அநேக பெயர்கள் இருக்கவேண்டுமே! ஆதலால் விழி, நாட்டம், நோக்கம், பார்வை, நயனம், அக்கம், திட்டி எனக் கண்ணிற்குப் பல பெயர்கள் வழங்குகின்றன. கண்ணை மிகவும் அரிய பொருளாக உலகம் போற்றுகின்றபடியாலேதான் அருமையாகவும் பெருமையாகவும் நாம் நன்கு மதிக்கும் வேறெந்தப் பொருளுக்கும் அதன் பெயரை வைத்து அழைக்கின்றோம். நமது அன்புக்குரிய காதலரைக் 'கண்ணே! கண்மணி!' என்றும் 'கண்ணன், கண்ணுட்டி, கணவன், கண்ணப்பன், கண்ணம்மை' என்றும் அழைக்கும் பெயரெல்லாம் அருமை குறிப்பவையே அல்லவோ? இஃது உலக வழக்கு.

இவ்வாறே செய்யுள் வழக்கினும் கண்ணென்னும் சொல்லானது அருமை குறிக்கும்படி உவமையாகவும் உருவகமாகவும் பலவிடத்தும் வழங்கி வருகின்றது.

க. "கண்ணுடையோர் என்போர் கற்றோர்."

உ. "எண்ணென்ப ஏனை எழுத்தென்ப இவ்விரண்டும்
கண்ணென்ப வாழும் உயிர்க்கு."

---

* 'கலா சிந்தாமணி'யினின்று எடுக்கப்பெற்றது.

௩. "கரவாத திண்ணன்பின் கண்ணன்னார் கண்ணும்
இரவாது வாழ்வதாம் வாழ்க்கை."

௪. "கண்ணுள் மணியேபோல் காதலால் நட்டாரும்
எண்ணுந் துணையிற் பிறராகி நிற்பரால்"

௫. "கற்றார் பலரைத்தன் கண்ணாக இல்லாதான்"

௬. "கண்ணுவார் எனும்உனைக் கைகுவியார் ஆயின்அந்த
மண்ணுவார் நட்பை மதியேன் பராபரமே."

என வரும் அருந்தொடர்களெல்லாம் அருமையை அறிவிப்பதற்கும் உயர்வை உணர்த்துவதற்கும் எழுந்துள்ளன.

இனி, நமது மனதிற்கு இனியாரைக் கண்ட இடமும் காலமும் மறுபடியும் கண்டாலும் கருதினாலும் இன்பம் தருமாதலால், அந்த இடத்தையும் காலத்தையும் உயர்வாக மதித்து வந்தார் நம் முன்னோர். அது பற்றியே அவற்றை அவர், கண்ணென்னும் சொல்லால் சுட்டி வழங்கினர். இதனைப் பண்டைத் தமிழ் நூல்களில் பயில்வோர் யாவரும் ஆராய்ந்து அறியலாம்.

"அரியகற் றாசற்றார் கண்ணும் தெரியுங்கால்
இன்மை அரிதே வெளிறு"

என்ற இடத்தே கண்ணனது பெயரை அடுத்து நின்று இடத்தைச் சிறப்பித்தும்,

"குடி கொழுத்தக் கண்கொடுத்துண்ணு மாக்கள்
இடுகாட்டுள் ஏற்றுப் பனை"

என்ற இடத்தே அது வினையை அடுத்து நின்று காலத்தைச் சிறப்பித்தும் வந்தமை காண்க.

இடத்தைச் சிறப்பிக்க ஒரு பெயரை அடுத்து வருங்கால் ஏழாம் வேற்றுமை யுருபென்றும், காலத்தைச் சிறப்பிக்க ஒரு வினையை அடுத்து வருங்கால் வினையெச்ச விகுதி யென்றும் அது பெயர் பெறும். இக்காலத்தில் இந்த அரிய வழக்கு மறந்து போயிற்று. மற்று, சிறந்த இடத்தைச் சுட்டுதற்கன்றி,

பொதுவாக ஏழாம் வேற்றுமை சுட்டும்படி, இப்பொழுதும் கண்ணுருபு பெயரொடு வழங்கி வருகின்றது. ஆயினும், அது வினையொடு வரும் வழக்கம் அடியோடு அழிந்து போயிற்று. இது நிற்க.

அன்பு, அச்சம், அழுகை, அழிவு, அவலம், அறிவு முதலான குணங்களும் இவற்றின் எதிரான குணங்களும் கருத்துப் பொருளான மெய்ப்பாட்டுக் குணங்களாம்; ஆதலால் இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்று ஒருவரிடத்தில் உளதா இலதா என்பதை அவர் முகத்தை நோக்கியே எளிதாக உணர்ந்து கொள்ளுகின்றோம். அவ்வாறு உணர்ந்து கொள்ளும் பொழுது, நமக்குப் பெருந் துணையாக நின்று அவர் குணத்தை உள்ளபடி ஒளியாமல் அறிவிப்பது அவர் கண்ணேயன்றி வேறு உறுப்புக்கள் அல்ல. ஆகையாலேதான், மக்களுடைய பலவேறு குணங்களைக் காட்டுதற்குப் பல கண்ணீற்றுச் சொற்கள் பிறந்து, பயிலாநிற்கின்றன. அவற்றுள், சிலவற்றின் பொருளையும் வழக்கையும் இங்கே புகலுவேமாக.

க. அலக்கண்=கலங்கிய கண்; துன்பத்துக்குக் காரணக் குறி—இலக்கணையால் வந்தது.

"சங்கலங்குந் தடங்கடல்வாய் விடஞ்சுடவந் தமரர்தொழ
அங்கலக்கண் தீர்த்தவ்விடம் உண்டுகந்த அம்மானை
இங்கலக்கும் உடற்பிறந்த அறிவிலியேன் செறிவின்றி
எங்குலக்கப் பிரிந்திருக்கேன் என்ஆரூர் இறைவனையே."

(சு. தேவாரம்.)

உ. அறக்கண்=தரும பிரபு; அருள் வைப்பு எனவுமாம்.

'பறக்கும்எம் கிள்ளைகாள்! பாடும்எம் பூவைகாள்!
அறக்கண்என் னத்தகும் அடிகள்ஆ ரூரரை
மறக்ககில் லாமையும் வளைகள்நில் லாமையும்
உறக்கமில் லாமையும் உணர்த்தவல் லீர்களே."

(சு. தேவாரம்.)

௩. இடுக்கண்=இடுங்குகண்; விகாரம்=மலர்ந்த முகம் ஒழிந்து கண் இடுங்கும்படி உறுவது எனத் துன்பத்துக்குக் காரணக் குறி.

"உடுக்கை இழந்தவன் கைபோல ஆங்கே
இடுக்கண் களைவதாம் நட்பு" (திருக்குறள்.)

௪. உறுகண்=துன்பம். உறல் என்னும் சொல் துக்கத்தை அடைதற்குரிய வினை. இதன் எதிர் மொழியாகிய பெறல் என்பது சுகத்தை அடைதற்குரிய வினை. இஃது இவ்வாறென்பதை உறு பெறு எனும் பகுதியடியாகப் பிறந்த ஊறு பேறு என்னும் பெயர்கள் முறையே துன்பம் இன்பம் என்னும் பொருளிலே வழங்குதல் நோக்கித் தெளிக.

"உற்றநோய் நோன்றல் உயிர்க்குறுகண் செய்யாமை
அற்றே தவத்திற் குரு" (திருக்குறள்.)

௫. களைகண்=புகல்; பற்றுக்கோடு; துன்பத்தைக் களையும் இடம் எனக் காரணக்குறி; வினைத் தொகை.

"பற்றிலா வாழ்க்கை வாழ்ந்து பாழுக் கேநீர் இறைத்தேன்;
உற்றலால் கயவர் தேறார் என்னும்கட் டுரையோ டொத்தேன்;
எற்றுளேன்; என்செய் கேன்நான்? இடும்பையால் ஞான மேதும்
கற்றிலேன்; களைகண் இல்லேன்; களவூர் வீரட்ட னாரே!"
(அ-தேவாரம்.)

௬. தறுகண்=அஞ்சாத்தன்மை.

"இறுவரை வீழ இயக்கற் றவிந்த
தறுகட் டகை அரிமா போன்றான்—சிறுகட்
பெருங்கைக் களிறெறிந்து பின்னதன் கீழ்ப்பட்ட
கருங்கழற் செவ்வேலவன்" (புற-வெண்பா.)

௭. பழங்கண்=வறுமை; மெலிவு.

"கன்றுபுணர் பிடிய குன்றுபல நீந்தி
வந்தவண் இறுத்த இரும்பேர் ஒக்கல்
தொல்பசி உழந்த பழங்கண் வீழ" (பதிற்று.)

௮. புதுக்கண்=செதுக்கண்

"மையல் யானை வயாஉயிர்த் தன்ன
நெய்யுலை சொரிந்த மையூன் ஓசை
புதுக்கண் மாக்கள் செதுக்கண் ஆரப்
பயந்தனை மன்னால் முன்னே"—புறம்.

'ஓசை-பொரியல். புதுக்கண் என்பதில் கண் அசை. செதுக்கண்-ஒளி மழுங்கின கண்; செதுகின குடர் என்றுமாம்' என்றார் உரைகாரர்.

௯. புன்கண்=வாட்டமுற்ற கண் எனத் துன்பத்துக்குக் காரணக் குறி.

"சான்றோர் செல்வம் என்பது சேர்ந்தோர்
புன்கண் அஞ்சும் பண்பின்
மென்கட் செல்வம் செல்வமென்பதுவே" (நற்றிணை.)

இச்சொல் முதற் குறையாய்க் கண்ணெனவும் வரும்.

" மற்றஞ்சாதே தின்ப தழுவதன் கண்" (பழமொழி.)

௰. முதுகண்.

"என்றும் அறனே களைகண் என்பார்" (இலக்கணை)

என்ற இடத்தே 'முதுகண் என்றாற்போல வழக்கு' எனக் கூறினார் ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர். இதனானே முதுகண் என்றொரு சொல்லும் உண்டெனத் தெரிகின்றோம்.

௧௧. வன்கண்=மறம்; இரக்க மின்மை. இதன் எதிர்மொழியாகிய மென் கண்ணுக்குக் கண்ணோட்டம் என்பது பொருள்.

"என்கண் இனையர் எனக்கருதின் ஏதமாம்:
தங்கண் ணாரானும் தகவில கண்டக்கால்,
வன்கண்ண னாகி ஒறுக்க ஒறுக்கல்லா
மென்கண்ணன் ஆளான் அரசு" (பழமொழி.)

கஉ. வெங்கண்=கொடுமை; வைராக்கியம்.

"வெங்கண் வேந்தற் கமிர்தாகி" (நாமகள்)

மேலே காட்டியவை யாவும் கண்ணெனும் சொல்லை விகுதிபோல ஈற்றிலே பெற்று வேறு சொல்லோடு சேர்ந்து, ஒரு சொல் நீர்மையடைந்து, பெயர்களாகவே வழங்கிவருகின்றன.

இன்னும், அங்கண் விசும்பு, குறைக்கண் நெடும்போர், ஞெள்ளலாங்கண், ஈங்கண், ஊங்கண், யாங்கண், கழைக்கண் நெடுவரை என்பன போன்ற தொடர்கள் இடத்தையே சிறப்பித்து நிற்கின்றன.

இஃது இவ்வாருக, பெருங்கண் மான்பிணை, கருங்கண் எயிற்றி, கடுங்கண் கேழல், இருங்கண் எருமை, கொடுங்கண் இஞ்சி, நெடுங்கண் காக்கை, மழைக்கண் அரிவை, செங்கண் ஏற்ருன், பைங்கண் வெள் அரவு, தீக்கண் உழுவை என்னும் இவைபோன்ற தொடர்களெல்லாம் சினையின் (கண்) தன்மையைக் காட்டவந்தன அல்ல; மற்று முதலின் (உயிர்கள்) குணத்தைக் குறிப்பாக உணர்த்தியே நிற்கின்றன. செங்கண்மால் என்பதற்கு 'செந்தாமரை மலர்போலும் அழகிய கண்களையுடைய திருமால்' எனப் பொருள் விரிக்கின்ருேம். இவ்வகையான முன்னக்கிளவிகள் நம் தென்மொழியிலே பல உண்டு. இது நிற்க.

கடைக்கண், சிறங்கண், புறங்கண், பேழ்கண் முதலிய பெயர்கள் வினைப்படுத்தற் குரிய இகர விகுதியோடு புணர்ந்து, கடைக்கணி, சிறங்கணி, புறங்கணி, பேழ்கணி என முதனிலையாய் நின்று, இடைநிலையும் இறுதிநிலையும் பெற்று வருகின்றன.

க. கடைக்கணித்தல்-கடைக்கண்ணுல் நோக்குதல் (கடைக்கண்-கண்ணினது கடை). இச்சொல் நோக்குவான் உயர்வும், நோக்கப்படுவான் தாழ்வும் விளக்கிக்கொண்டே வருகின்றமையால், அருளுக்கு உரியனுக்குதல் என்ற அரும்பொருளையே உடைத்து.

"அருமந்ததேவர் அயன்திருமாற் கரியசிவம்
உருவந்து பூதலத்தோர் உகப்பெய்தக் கொண்டருளிக்
கருவெந்துவிழக் கடைக்கணித்து என் உளம்புகுந்த
திருவந்தவா பாடித் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ!"

(திருவாசகம்.)

உ. சிறங்கணித்தல்-அரைக் கண்ணால் நோக்குதல்.

"குறிக்கொண்டு நோக்காமை அல்லால் ஒருகண்
சிறக்கணித்தாள் போல நகும்" (திருக்குறள்.)

'சிறக்கணித்தாள் என்பது செய்யுள் விகாரம், சிறங்கணித்தல் சுருங்குதல்' என்றார் பரிமேலழகியர்.

ந. புறங்கணித்தல்-பராமுகம் செய்தல்.

"புனக்காவலின்முன் புகுத்திய அன்னை புறக்கணித்து
மனங்காவலின்மையின் இன்றுவைத்தாள் உயிர்வாழ்க்கை"

(தணிகை.)

ச. பேழ்கணித்தல்-விழித்தல். இச்சொல், ஓர் அரிய பொருளைக் காலத்தே கொள்ளாது கையிழந்தவன் அடையும் மெய்ப்பாட்டைத் தெரிவிப்பது.

"பொரசியாதோ கீழ்க்கொம்பு நிறைகுளம் என்பது போலத்
திசைநோக்கிப் பேழ்கணித்துச் 'சிவபெருமான் ஓ!' எனினும்
இசையாளுன் என்திறத்தும் எனை உடையாள் உரையாடாள்
நசையானேன்; திருத்தில்லை நடம்பயிலும் நம்பானே!"

(திருவிசை.)

இதுவரையும் சொல்லிப் போந்தவற்றால்; கண்ணீற்றுச் சொற்கள் வந்த வாறும், அவற்றின் பொருட்பாடும், வழக்காறும் ஒருவாறு தெரிவித்ததாம் என்க.

மயிலை. சீனி. கோவிந்தராசன்.

திருநெல்வேலிப் பொற்றாமரைத் தீர்த்தம்

(சஅ ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இத்தீர்த்தத்தில் வசிட்டன் வாமதேவன் காசியபன் சாபாலி ப்ராசரன் வியாசன் பிங்கிருடி கௌசிகன் ஆகிய எட்டு இருடிகளும் வசிப்பார்கள். மதுகைடபர்கள் பிரமனிடமிருந்து வேதங்களை அபகரித்துச் சென்றகாலத்துப் பிரமதேவர் இத் தீர்த்தக் கரையிலிருந்து செய்த தவத்திற்கிரங்கித் திருமால் வெளிப்பட்டு அத்தீயோரைக் கொன்று வேதங்களைக் கொண்டு வந்து பிரமதேவரிடங் கொடுத்தனர். தன்னுயகன் தன்னாற் படைக்கப்பட்ட திலோத்தமையை விரும்பிய குற்றம் நீங்கக் கலைமகள் நெல்லையினின்றுங் காசிக்குச் சென்றாளாக, அங்கிருந்த உரோமச முனிவர் இத்தீர்த்தத்தின் பெருமையை அவட்கு எடுத்துக்கூறி மீண்டும் நெல்லைக்கு விடுப்ப அவள் அவ்வாறே மீண்டு இத்தீர்த்தமாடிச் சிவபிரானருள் பெற்றாள். சங்கப் புலவோர்களும் இத்தீர்த்தக்கரையிற் றவஞ்செய்து பல வரங்கள் பெற்றனர். இன்னு மித்தீர்த்தத்தின் பெருமைகள் பல.

நீர் நிலைகளிலே அசுத்தஞ் செய்யலாகாதென்பது பொது விதி. அதனினும் சிவதீர்த்தங்களிலே அசுத்தம் செய்வதாயின் அது பெருங் கொடும்பாவ மென்பது சாத்திரங்கள் கூறுகின்ற உண்மை. இப்பொழுது மேற்குறித்த பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்திலே செய்யப்படும் அநாசாரங்களுக்கு அளவேயில்லை. தீர்த்தத்தின் பக்கத்தில் சிற்றுண்டி விற்குங் கடைகளிருத்தலின் ஏற்படும் அசுத்தம் அவற்றுள் ஒன்று. இக் கடைகளில் சிற்றுண்டி வாங்குவோர் தாம் உண்ட எச்சிலிலையை இத்தீர்த்தத்துள் எறிகின்றனர். சிறிது காலத்திற்கு முன்வரை இத்தீர்த்தம் அசுத்தமாகாமலிருத்தற்கு அவ்வக்கால தருமகர்த்தர்கள் சில ஏற்பாடுகள் செய்திருந்தனர். ஒரு காவலாளனை நியமித்து அசுத்தஞ் செய்யாது தடுத்தனர். அசுத்தம் செய்யப்பட்டால் அதனை அவ்வப்போது அப்புறப்படுத்தலுஞ் செய்வித்தனர். மகோற்சவ காலங்களில் திரளான ஜனங்கள் கூடுதலால் உண்டா

கும் அசுத்தம் மற்றொன்று. அக்காலத்தில் தர்மகர்த்தர்கள் தீர்த்தத்தின் நாற்புறமும் இரவில் தீபங்கள் வைப்பித்துப் பல காலமும் காவலர் சுற்றி வருமாறு செய்தல்வேண்டும். சென்ற தையமாவாசையன்று நடந்ததும் சிவாகமங்களில் விதிக்கப் படாததுமாகிய தெப்பத்திலே இத்தீர்த்தக்கரை மலங்கழிக்கு மிடமாக மாற்றப்பட்டது. பலநாட்கள் கழிந்தும் அந்தப் பக்க மாகத் தரிசனம் செய்யச் செல்வோர்க்குத் துர்க்கந்தம் வீசுகின் றது. இதனைத் தர்மகர்த்தர்கள் ஏனோ கவனிக்கின்றார்களில்லை! இத்தீர்த்தத்தின் அகத்துள்ள சக்கர தீர்த்தத்திலும் பொற்றா மரைத் தீர்த்தத்திலுமுள்ள நீரோடு, ஊரின் நடுவிலே செல்லும் கால்வாயிலினின்றும் இத்தீர்த்தத்திற்கு நீர் கொண்டுவந்து சேர்க்கப்படுகிறது. ஆனால் இங்கேவந்து சேரும் நீர் வெளியே போவதற்குரிய மடை தற்காலம் அடைபட்டிருப்பதால் ஏற்படும் அசுத்தம் பிறிதொன்று. இவ்வாலயத்தில் பூசைசெய்யும் ஆதி சைவர் காலையிலும் மாலையிலும் பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்திலே தான் நீராடுவது மரபு. அன்றியும் ஆலயத்தின் பக்கத்துள்ள வீட்டார் இத்தீர்த்தத்திலே நீராடி ஸ்நானபானங்களுக்கு இந் நீரைக் கொண்டுசெல்கின்றனர். சிற்றுண்டிக் கடைக்காரர்கள் இத்தீர்த்த நீரையே அங்கு வருவார்க்கு உதவுகின்றனர். இத் தீர்த்தத்திலே பிரதோஷம் முதலிய விசேட நாட்களிலே ஆட வரும் பெண்டிரும் நீராடுகின்றனர். இவ்வாறெல்லாம் பயன் படும் இத்தீர்த்தநீர் வெளிப்போக்கில்லாமற் கட்டிநிற்பதாயின் அதனால் விளையுந்தீமை சொல்லியமையுமா? சில ஆண்டுகட்கு முன்வரை தீர்த்தத்தின் கீழ்க்கரையிலிருந்த போக்குமடைவழி யாக ஊரின்வடகீழ்மூலையிலுள்ள சந்திரபுஷ்கரணியாகிய தெப் பக்குளத் தீர்த்தத்திற்குப் பொற்றாமரை நீர் சென்றுவந்தது. இப்பொழுது நடந்துவரும் பொற்றாமரைத் திருப்பணியில் அப்போக்குமடையின் ஆவசியகம் கவனிக்கப்படவில்லையென்றே நான் கருதுகிறேன். அம்மடை முழுவதுமின்றி அடைக்கப்பட் டிருக்கின்றது. இவ்வாறாயின் இத்தீர்த்தம் நாளடைவில் நச்சுப் பொய்கையாக மாறி மிகுந்த தீமைகளை விளைக்குமென்பதில் யாதும் ஐயமில்லை. தமது வீட்டிலுள்ள நீர்நிலை யொன்று

இவ்வாறு அசுத்தமாக்கப்படுவதாயின் அதனை எவரேனும் பொறுத்திருப்பாரா? அதனினும் பதின் மடங்காகவன்றோ பலர்க்கும் பொதுவாக உபயோகப்படும் நீர்நிலைகள் காக்கப் படல் வேண்டும். அதனினும் நூறு மடங்காகவன்றோ சிவா லயத் தீர்த்தங்கள் பேணப்படல் வேண்டும். இவ்வுண்மையைத் தர்மகர்த்தர்கள் கவனியாதிருத்தல் மிகவும் வியசனிக்கத் தக்கது. கூடிய விரைவிலேனும் போக்குமடையை எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டும் துலக்கித் தீர்த்தத்தைப் பேணுவாராக. பாத் திரந் தேய்த்தல் ஆடை தோய்த்தல் முதலியவற்றால் உண்டா கும் அசுத்தம் இன்னொன்று. இவ்விதம் பல அசுத்தங்கட் கும் நிலைக்களமாக அத்தீர்த்தத்தை யாக்காது தெய்வ சாந் நித்தியம் விளங்கும் சிவதீர்த்தமாக அதனை விளக்குதல் வேண் டும். இத்தீர்த்தத்தின் மேல்கரையில் முன்பு தமிழிலக்கண இலக்கியங்களே வல்ல சைவராலே சிவபுராண படனம் சிவ தேவஸ்தானத்துப் பொருளுதவியால் நடத்தப்பட்டது. இப் பொழுது அது நிறுத்தப் பட்டிருக்கிறது. சிவபெருமானது முழுமுதற்றன்மையும் அவர் நமக்கு அருள் செய்யும் வண்மை யும் ஜனங்கள் அறியாராயின் சிவபக்தி யெவ்வாறு நிகழும்? சிவாலயங்களிலே 'வியாக்கியான மண்டப' மொன்று அமைத்து அதிற் கற்றுவல்ல பெரியோர்களாலே புராணங்கள் சாத்திரங் கள் எடுத்துரைக்கப்படல் வேண்டுமெனச் சிவாகமம் ஆணை தருவதாயிற்று. அதனினும் சமயநூற் கல்வியும் உணர்ச்சியும் அருகிவரும் இக்காலத்திலே சமய வளர்ச்சிக்கு 'வியாக்கியான மண்டபம்' எவ்வளவு அநுகூலமாயிருக்குமென்பதை அவர்கள் சிறிது சிந்திக்கக்கடவர்.

தர்மகர்த்தராயினோர் இச்செய்திகளை யெல்லாம் சாவதான மாகக் கவனித்தல்வேண்டும். பொது ஜனங்களும் இவற்றைக் கவனிப்பார்களாயின் அவர்களும் துணையாயேயிருப்பர். தர்ம கர்த்தர்கள் தாங்கள் செய்யவேண்டிய போக்குமடை துலக்கு தல், காவலாளர் நியமித்தல், அசுத்தங்களை அப்புறப்படுத்து வித்தல், வியாக்கியானம் செய்வித்தல் முதலியவற்றோடு இலக்கக் கணக்காகத் துண்டுப் பத்திரிகைகளில் சிவாலயத்திற் செய்ய

லாகாத குற்றங்களையும் சிவதீர்த்தங்களிற் செய்யலாகாத குற்றங்களையும் அச்சிட்டு அங்கு வருவாரனைவருக்கும் விதி யோகித்தல் வேண்டும். கல்வியாலே அறிவும் அறிவாலே ஒழுக்கமும் வருமாதலின் குற்றம் நிகழா திருத்தற்குக் கல்விப் பெருக்குச் சிறந்த காரணமாகும். சிவாலயங்களிற் றொழில் செய்யும் தொழிலாளர்களும் உத்தியோகஸ்தர்களும் கூடிய வரை ஆசாரமும் பக்தியுமுடையவரா யிருத்தல் வேண்டும். பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தின் தென்மேற்கு மூலையில் எச்சிற் றம் பலக்குப்பை நாடோறும் பெருகிக்கொண்டே வருகின்றது. இவ்விடத்து இவ்வசுத்தஞ் செய்வோர் பெரும்பாலும் வெளி ஜனங்களாயிருத்தல் முடியாது. ஆதலின் இவ்வகை அநா சாரங்கள் நிகழாது செம்மைப் படுத்துதல் சைவராயினோரனை வர்க்கும் பொதுவாகவும் தர்மகர்த்தர்கட்குச் சிறப்பாகவுமுள்ள கடமையாகும்.

'செவிகைப்பச் சொற்பொறுக்கும் பண்புடை வேந்தன்
கவிகைக்கீழ்த் தங்கு முலகு'

வி. சிதம்பரராமலிங்க பிள்ளை.

தமிழ்ப்புலவர் வரலாறு:

அகத்தியர்

(கச-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

சமயம்

இனி, அகத்தியனாரது சமயம் யாதென்பது பற்றியும் சிறிது கூறுதும். இதுகாறும் கூறிவந்தவற்றிலிருந்தே அவர் சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டு வழிபடும் கொள்கையுடையர் என்பது பெறப்படும். அவர், சிவனார் பாலும் முருகவேளிடத்தும் தமிழியல் கேட்டனர், சிவபெருமா னிடத்தே ஆகமங்கள் பெற்றனர், கொங்கு நாட்டிலே சிவவுரு

நிறுவி வழிபாடாற்றினர், திருக்குற்றாலத்திலே திருமாலுருவைக் குழைவித்துச் சிவலிங்கமாக்கி வழிபட்டனர் என்னும் இவையெல்லாம் அவர் சிவநெறி நிற்போர் என்பதனை விளக்குமன்றோ ? எனினும் சைவம் என்பது பல்லாயிரம் ஆண்டுகளின் முன்பிருந்த கொள்கைகளிற் சிறிதும் மாறுபடாமலே இன்றைக்கும் இருக்கிறதென்று கூறுதல் அமையாது. உலகிலுள்ள எல்லா மதங்களுமே காலந்தோறும் வேறுபட்டு வருதல் கண்கூடு. சைவத்தினுள்ளும் பல பிரிவுகள் நூல்களிலே பேசப்படுகின்றன. இப்பொழுது சில பிரிவுகள் கைக்கொள்ளப்படுமாறும் காண்கின்றோம். ஒரு பிரிவினுட்பட்ட கொள்கைகளும் நாளடைவில் திரிபெய்தி வருகின்றன. இவ்வாற்றால் அகத்தியனாரைப் பொதுவகையாற் சிவநெறியாளர் என்னலாமன்றி சைவத்துட்பட்ட இன்ன கொள்கையினர் என வரையறுத்தல் சாலாது.

இனி, அகத்தியனார் பல இடங்களில் சிவபெருமானை வழிபட்ட வரலாறுகளும் குறிப்புக்களும் உள்ளன. தமிழ் நாட்டிலே திருமறைக் காட்டின் அணித்தாகவுள்ள ஓர் திருப்பதி அகத்தியான் பள்ளி எனப்படுகின்றது. திருமறைக்காட்டிலே சிவபெருமானது திருக்கல்யாணக் கோலத்தைத் தரிசிக்க வந்த தமிழ் முனிவர் இருக்கை அமைத்துக்கொண்டு தங்கிய இடமாகலின் அஃது அகத்தியான் பள்ளி எனப்படுவதாயிற்று என்பர். அங்கு அகத்தியர் திருவுருவும் இருக்கிறது. பொதியிலில் திருமணக்கோலம் தரிசித்தா ரென்பதும் வரலாறு. பாவநாசத் திருப்பதியின் அணிமையில் பொதியின் மலைக்கண்ணே அகத்தியாச்சிரமம் என்னும் பெயரால் ஒரு கோயிலும் உளது. மற்றும் பல திருப்பதிகளில் அகத்தியர் சிவபெருமானை வழிபட்டசெய்தி கேட்கப்படுவதுடன்; ஆங்காங்கு அகத்தியரது திருவுருவும் காணப்படுகிறது. அவற்றுள் திருச்சிராப்பள்ளியும் ஒன்று. இங்ஙனம் அகத்தியர் இறைவனை வழிபட்ட செய்தி திருநெறித் தமிழ் வேதம் அருளிய சமய குரவர்களாலும் குறிக்கப்பெறுகின்றது. பின் வரும் திருப்பாட்டுக்கள் காண்க.

அன்றாலின் கீழிருந்தங் கறஞ்சொன்னானை
அகத்தியனை யுகப்பானை யயன்மால்தேட
நின்றானைக் கிடந்தகட னஞ்சுண்டானை
நேரிழையைக் கலந்திருந்த புலன்களைந்தும்
வென்றானை மீயச்சூர் மேவினானை
மெல்லியலா டவத்தினிறை யளக்கலுற்றுச்
சென்றானைத் திருவீதி மிழலையானைச்
சேராதார் தீநெறிக்கே சேர்கின்றாரே.

(திருநாவுக்கரசர்.)

வந்தொரிந்திரன் வழிபட மகிழ்ந்து
வானநாடுநீ யாள்கெனவருளிச்
சந்தி மூன்றிலுந் தாபரநிறுத்திச்
சகளிசெய்திறைஞ் சகத்தியர் தமக்குச்
சிந்துமாமணி யணிதிருப் பொதியிற்
சேர்வுநல்கிய செல்வங்கண்டடைந்தேன்
செந்தண்மாமலர்த் திருமகள் மருவுஞ்
செல்வத்தென்றிரு நின்றியூரானே.

(சுந்தரர்.)

குறிப்பு:—இதுகாறும் அகத்தியர் என்று பெயரிட்டெழுதி வந்த இவ் வரலாறு, சில திருத்தங்களுடனும் சித்தர் நூல் ஆராய்ச்சியுடனும் தனிப் புத்தகமாக வெளிவரும்.

பண்டிதர் மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்.

மொழிகள் வெளியிடு மூண்மை

(கசு-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

தொலை

இது தொன்மை, தொன்று இவற்றுடன் ஒற்றுமையுடைய தாகி சேய்மை என்னும் பொருளில் வரும். கலை, விலை, நிலை, என்பன கல், வில், நில் என்ற முன்னிலைகளாற் பிறக்குமாறு, தொலை என்பதும் தொல் எனும் முளையினின்றுந் தோன்றுவது.

'தொல்வரவு' 'தொல்வினை' 'தொல்காப்பியம்' இவற்றை நோக்குக. "தொலிநே சேசின பூஜா பலமோ" எனவரும் தியாகராஜர் பாடலில், தொலி என்பது பழமை. தமிழில் தொலி என்ற சொல் உமி அல்லது தோலைக் குறிக்கும். இவற்றிற்குரிய தொடர்பு விளங்கவில்லை. தொலித்தல்=உமிபோக்கல், தோலுரித்தல். தொலித்தல் என்பது தெலுங்கில் ஒழித்தல் என வருமென்று திரு. கார்த்திகேய முதலியார் குறித்துளார். தொல்லை எனுஞ் சொல் பழமையைக் காட்டுவதுடன் தொந்தரவு என்ற பொருளையுந் தரும்; இவ்விரண்டு பொருள்களுக்குமுள்ள பொருத்தமும் தெளிவாய்த் தெரியவில்லை.

தொலைதல்=ஒழிதல், கெடுதல், சாதல், நீங்குதல்; தொலை= சேய்மை; தொலைதல்=சேய்மைப்படுதல், அதாவது நீங்குதல். நம்மால் வெறுக்கப்படும் ஒருவன் நம்மை விட்டு நீங்குவானாயின் 'அவன் தொலைந்தான்' என்று சொல்வது வழக்கம். ஒரு பொருள் 'தொலைந்தது' என்று சொல்லும்போது அப்பொருள் அண்மை நீங்கிச் சேய்மை யடைந்தது என்பதுதான் கருத்து. இது மற்றொரு வகையானு முணரப்படும். 'பொற்கிண்ணம் எங்கே யிருக்கிறது?' என்ற கேள்விக்கு அதை வைத்திருக்கும் மகன் 'அஃது என்னண்டை யிருக்கிறது' என்று விடையளிக்கிறான். இங்கு 'அண்டை' என்பது 'தொலை' என்பதுடன் முரண்பட்டு நிற்பதை நோக்குக. 'அஃது என்னிடத்துளது', 'அஃது என்கிட்ட இருக்கிறது' என்ற சொல்லினும் முற்குறித்த கருத்தே விளங்குதல் காண்க. அன்றியும் தொலைந்த ஒன்று கைக்கு வருமாயின் 'அது கிட்டிற்று' அல்லது 'அது கிடைத்தது' என்று நாம் பேசுவதும் மேலே சொன்னதை வற்புறுத்தும். 'நான்' என்பதற்கும் வையகத்திலுள்ள பொருள்களுக்குமுள்ள தொடர்பைத் தமிழர் எங்ஙன முணர்ந்தார் என்பதை இதனால் ஒருவாறு அறியலாம். 'கடுக்கன் தொலைந்து போயிற்று' என்பதிலுள்ள கருத்தை வேறுவகையாய்ச் சொல்ல வேண்டுமானால், 'கடுக்கன் காணாமற் போயிற்று' என்றுதான் கூறவேண்டும். கடுக்கன் இல்லாமற் போகவில்லை; அது பார்

வையிலில்லை அல்லது கண்ணிற்கு மறைந்தது என்று சொல்வது தேர்ந்து தெளிந்தவரது கூற்றாகும். "காணமற் போட்டு விட்டேன்" என்பதிலுள்ள பொருளை வடமொழியில் "தாரை வார்த்து விட்டேன்" என்று சொல்லும்பொழுது எவ்வளவு பொருள் வேற்றுமை யுண்டாகிவிடுகிற தென்பதை அறிஞர்கள் காண்பாராக. நம்மிற் பலர் தமிழ்ச் சொற்றொடர்களின் அழகையும், ஆழ்ந்த கருத்தையும் ஊன்றிப் பாராது வடமொழித் தொடர்களை எடுத்தாள்வது மிகவும் வெறுக்கத்தக்கது.

பிற மொழிகளினின்றும் சொற்களையுந் தொடர்களையும் கடன் வாங்கிக்கொளல் எம்மொழிக்கும் இழிவன்று. ஆனால், வடமொழியாளர் தம்மொழி தனிமொழி யென்றும், தென்மொழியிலிருந்து தாம் ஒன்றையும் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை யென்றும் கதறுவதால், செந்தமிழின் சிறப்பையும், தொன்மையையும், பிறமொழிகளுக்கு அஃது அளித்திருக்கும் சொற்களையும் எடுத்தாராய்ந்து வெளிப்படுத்தல் தமிழ் மக்கள் கடமையாகும்.

க. ப. சந்தோஷம் B.A., L.T.,
ஊரீஸ் கல்விக்கூட ஆசிரியர், வேலூர்.

திருக்குறள் அதிகாரமுறைச் சூத்திரம்

அறத்துப்பால்

க பாயிரம்

க-ச கடவுள், வான், நீத்தார், அறன் இவை பாயிரம்.

உ. இல்லறம்

இல்வாழ்க் கையொடு, வாழ்க்கைத் துணைநலம்,
ரு-கச புதல்வரைப் பெறுதல், அன்பின் தகைமை,
விருந்தோ, டினியவை, செய்நன்றி, நடுநிலை,
அடக்கம், ஒழுக்கம், ஆம் இவை பத்தும்
செய்வினை அறம்எனும் செய்கட னாமே.

௩. பிறனில், பொறை, அழுக்காறு, வெஃகாமை,
௧௫-௨௪ புறங்கூறாமை, பயனில சொல்லாமை,
தீவினை அச்சம், ஒப்புர வறிதல்,
ஈகை, புகழ் இப்பத்தின் முதலேழும்
ஒழிவினை அறம்என் றோம்பப் படுமே;
இறுதியில் மூன்றும் இடைநிலை அறமே.

௪. துறவறம்

௨௫-௩௮ அருள், புலால் மறுத்தல், தவம், கூடாவொழுக்கம்,
கள்ளாமை, வாய்மை, வெகுளாமை, இன்னா,
கொல்லாமை, நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணர்தல்,
அவாவறல், ஊழ் என்றிவை பதினான்கும்
துறவற முறையில் தொகுத்தனர் கொளலே.

பொருட்பால்

௫. அரசியல்—௨௫.

௩௯-௫௨ இறைமாட்சி, கல்வி, கல்லாமை, கேள்வி,
அறிவு, குற்றம், பெரியார்துணை, சிற்றினம்,
தெரிந்துசெய், வலிஅறி, காலம், இடம் அறி,
தெரிந்து தெளிதல், தெரிந்து வினையாடல்
இவை யீரேழும் அரசியற் சிறப்பே.

௬. சுற்றந்தழுவல், பொச்சாவாமை,
௫௩-௬௩ செங்கோல், கொடுங்கோல், வெருவந்த செய்யாமை
கண்ணோட்டம், ஒற்றாடல், ஊக்கம், மடியின்மை,
ஆள்வினை, இடுக்கண், ஆம்பதி னொன்றும்
அரசியற் பொதுவில் அடங்கும் மன்என்ப.

௭. அங்க இயல்—௩௨.

௬௪-௮௧ மேலங்கம்—௧௮.

அமைச்சு, சொல்வன்மை, வினைத்தூய்மை, திட்பம்,
வினைசெயல், தூது, மன்னரைச் சேர்தல்,
குறிப்பறி, அவைஅறி, அவையஞ்சாமை,

நாடரண், பொருள் செயல்வகை, படைமாட்சி,
படைச் செருக்கோடு, நட்பு, நட்பாய்தல்,
பழமை யீருகப் பதினெட் டிறுப்பும்
மேலங்கமாக மேவும் முறையே.

அ. கீழங்கம்—கச.

அஉ-கூரு தீநட்போடு, கூடா நட்பு,
பேதமை, புல்லறி, விகல், பகைமாட்சி,
பகைத்திறந் தெரிதல், உட்பகை (அறிதல்),
பெரியர்ப் பிழையாமை, பெண்வழிச் சேறல்
வரைவின்மகளிர், கள், சூது, மருந்தென
ஈரே ழங்கமும் கீழென லாமே.

கூ. ஒழிபியல்—கரு.

கூசு-ளஅ குடிமை, மானம், பெருமை, சான்றாண்மை,
பண்பியல், நன்றியில் செல்வம், நாணுடைமை
குடிசெயல், உழவு, நல்குர, விரவு
இரவச்சம், கயமை, எனவே ஒருபான்
மூன்றும் ஒழிபியல் முறைவர லாறே.

காமத்துப்பால்

ம. களவியல்—எ.

ளகூ-ககரு தகையணங் குறுத்தல், தருகுறிப் பறிதல்,
புணர்ச்சி மகிழ்தல், நலம்புனைந் துரைத்தல்
காதற் சிறப்பு, நாணுத் துறவு,
அலர்அறி வுறுத்தல், ஆம்இவை ஏழும்
களவியல் முறையெனக் கருதப் படுமே.

மக. கற்பியல்—கஅ.

தனிமையிலுறு செயல்—ம.

ககசு-கஉரு பிரிவாற் றாமை, படர்மெலிந் திரங்கல்,
கண்விதுப் பழிதல், பசப்புறு பருவரல்,

தனிப்படர் மிகுதி, நினைந்தவர் புலம்பல்,
கனவுநிலை யுரைத்தல், பொழுதுகண் டிரங்கல்,
உறுப்புநலன் அழிதல், நெஞ்சொடு கிளத்தல்,
இவை ஈரைந்தும் ஏற்புடைத் தலைவி
தனியுறு செயலெனச் சாற்றுதல் தகுமே.

௧௨ துணைநிலைச் செயல்—அ.

௧௨௬-௧௩௩ நிறையழி (வுறு)தல், அவர்வயின் விதும்பல்,
குறிப்பறி வுறுத்தல், புணர்ச்சி விதும்பல்,
நெஞ்சொடு புலத்தல் (வஞ்சப்) புலவி,
புலவி நுணுக்கம், ஊடலுவகை,
என்றிவை எட்டும் துணைநிலைச் செயலே.

இது, அதிகார முறையை எனது நினைவில் வைத்துக்கொள்ளும் பொருட்டு வரைந்து வைத்தேன். மறுநாள் இயற்கையாக திரு. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை (எம். ஏ., எம். யல்) அவர்களை, சென்னையிற் சந்திக்க நேர்ந்தபோது நினைவிலிருந்த முதல் இரண்டு சூத்திரங்களைச் சொன்னேன்; அவர்கள் இது பலர்க்கும் பயன்படும் வண்ணம் நமது 'செந்தமிழ்ச் செல்வி'யில் வெளியிடுதல் நலமென்று கூறியதால் வெளியிடப் பெற்றது.

மு. போ. ஈசுரமூர்த்தியா பிள்ளை

முன்னீர்ப்பள்ளம்.

தமிழ் மூலம்

முதன் முதல் தமிழர்கள் ஒலிவடிவத் தமிழ் மொழியால் உரையாடி வாழுங் காலத்திலேயே மெய்ப்பொரு ளுணர்வாய சமய வுணர்வுடையரா யிருந்திருக்கின்றனர். அச்சமய ஒழுக்கமாக ஆறுதாரங்களில் முறையே மனம் பழகி உச்சி நிலையை யிறுதியில் பற்றி யாங்கே யுண்மைப் பொருளுணர்வை யடைந்தனர்.

" நாட்டு மிதயந்தானு நாபியினி லடியாய்
ஞாலமுத றத்துவத்தா லெண்வி ரளத்தாய்
மூட்டு மோகினி சுத்தவித்தை மலரெட்டாய் [தாய்க்
முழுவித மெட்டக்கரங்கள் முறைமையினி லுடைத்
காட்டு கமலாசனமே லீசர்சதா சிவமுங்
கலாமூர்த்தமா மிவற்றின்கண் ணுகுஞ் சித்தி
வீட்டையருள் சிவன்மூர்த்தி மாணுகிச் சித்தி
மேலாகி நிற்பனிந்த விளைவறிந்து போற்றே"

(சித்தியார்)

" ஆதாரத் தாலே நிராதாரத் தேசென்று
மீதானத் தேசெல்க வுந்தீ பற
விமலற் கிடமதென் றுந்தீ பற" (உந்தியார்)

" எந்த மாதவஞ் செய்தனை நெஞ்சமே
பந்தம் வீடவை யாய பராபரன்
அந்த மில்புக ழாரூரா னெறி
சிந்தை யுள்ளுஞ் சிரத்துளுந் தங்கவே" (அப்பர்)

,, உரைப்பா ருரையகத் துள்கவல் லார்தங்க ளுச்சியாய்"

(ஆரூரர்)

" ....இமையோர்
சிரந்தனிற் பொலியுங் கமலச் சேவடியாய்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே" (வாதவூரர்)

" ....
காலும்பிரம நாடிவழிக் கருத்துச் செலுத்தக் கபாலநடு
வலவேமுன் பயின்றநெறி யெடுத்தமறை மூலந் திறப்ப"

(பெரியபுராணம்)

என்பன அங்ஙன மாதலை வலியுறுத்துத் தெரிக்கும்.

உணர்ச்சி நரம்புகள் ஒன்றுகூடு மிடமாய மூளையின் பால் மனமொன்றி யாறி யாண்டிருந்து செயலற்ற மெய்யுணர்

வுறுதல் என்பது பெறப்படுவதால் உடம்பின் மேலுறுப்பாய தலையையே முடிவாய நிலைக்களமாக யோக நெறியில் குறிப்பிடப்படுகிறது. இதுபற்றி ஓவிய வடிவில் குயிற்றப்படும் கிரீத்து முதலிய புறச்சமயாசிரியர் வடிவங்களில் தலையிடத்தை யொளிக் குறியால் விளக்குகின்றனர்.

முன்னிதழில், 'தமிழர்தம் உயிர்க்குறுதி'ப் பொருளில் கூறியாங்கு நாதமெனும் ஒலியுணர்ச்சி, விழிப்பு நிலையில் மனம் முயற்சியால் அடங்கப் பெற்றக்கால் உணரப்படு மென்றமை ஐம் புலன்களும் தலை யுறுப்பினிடத்தே யுள்ளமையால் வெளிப்புலன் வழி யுள்ளொலி யுணரப்படாதபடி மனம் நிலைபெற்றபோது ஓங்காரவோசை போன்றதும் பிற பல முழவொலிகளை யொத்ததுமான ஒலிமுழக்கம் செவிவாய்க் கேட்பதுபோல் அகத்திற் புலனுமென்பர் பெரியோர். இஃதிங்ஙனமாதல்,

"நன்மணி நாத முழங்கியெ னுள்ளுற நண்ணுவ தாகா தே"

(மணிமொழி)

" நாத முடிவிலே நல்லா ளிருப்பது
நாத முடிவிலே நல்யோக மிருப்பது
நாத முடிவிலே நாட்ட மிருப்பது
நாத முடிவிலே நஞ்சுண்ட கண்டனே" (திருமந்திரம்)

'நாதமுங் கடந்த வெளியிலே நீயுநா னுமாய் நிற்குநா ளுளதோ'

(பட்டினத்தடிகள்)

இவை முதலியவற்று லறியப்படுவதாகும். சுட்டற்ற மெய் யுணர்வு நாட்டத்தின் முதற்கண் ஒலிக்குறியாக வுணரப்படுவது ஓங்காரவோசை யாதல்பற்றி அவ்வோங்காரத்தையே தமிழ் மொழியின் வரிவடிவுக்குப் பிறப்புவரி யாக்கினர் பண்டை முதற் பெரியார். தமிழ் மொழிக்கு வரிவடி வமைக்குங்கால் மெய் யுணர்ச்சிக்கும் ஒலிமுழக்குக்கும் பிறப்பிடமாய் தலையின் ஓர வடிவையே ஆதாரமாகக்கொண்டு ஓகாரம் முதற்கண் வரிவடி

வாக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். ஒலிமுழக்கம் செவிவழி கேட்பதுபோல் யோகநெறி நின்றார் அறிவாராகலின் மக்களுடம்பின் வலச் செவியைத் தொடங்குஞ் சுழிவரியாகவும் அது தொடர்ந்து தலையை மேற்புறமாகச் சுற்றி வந்தாற்போல வரையப்பட்டும் இடச் செவியைத் தீண்டி முன்னது போன்று இச் செவியினிடத்தும் சுழித்தல் செய்யப்பட்டும் அங்கிருந் திறங்கி முகவாயைச் சூழ்ந்து சிறிதள வுயர்ந்துசென்று சுழித்தலைப் பெறப்பட்டு வரையப் பட்டதும் ஆம், ஓகார வரிவடிவம்.

இதுவே மூலமாக அங்காத்தல் முதலாகவுள்ள உயிரெழுத்துக்கள் ஓகாரத்திற்கு முதற்கண் சுழித்தலைச் செய்தமை போலவே சுழியினின்றும் தொடங்கப் பெற்றுப் பல்வேறு வகைகளாகப் பழைய தமிழ்ப் பெரியாரால் வகுத்தமைக்கப் பட்டனவாக விருக்கும்.

இதுகொண்டு இவையறியற் பாலவாம்: தமிழ் மொழிக்கு மூலம் ஓகாரமாம்; மக்களின் தலைவடிவைப் புறவரியாக வரைந்ததை யொத்தது அதன் வரிவடிவம்; மக்களின் தலையாயவுறுப்பு செம்பொருளுணர்வு நெறி யிதுதானென்றறியுங் குறியாய பிரணவவொலி பிறக்குமிடம்; பிரணவ வொலிமுழக்கம் மனவடக்கம் பயிலப்படும் மகாரினது உள்ளத்தால் தலையிடத்தே யுணரப்படுவது; அம் முழங்கொலி கடந்து நிற்பது செம்பொருளாஞ் சிவம்; ஆகவே சிவநெறியாளரே தமிழ்மொழித் தோற்றத்தாளர்; சிவநெறியே தமிழ் மொழியின் மூலம். ஆதல் பற்றியே சிவன் தந்தது தமிழ் என்று சொல்லப்படுவது.

இஃதிவ்வாறாக, உயிரைச் செம்மைப் படுப்பதால் உயிரடையும் மெய்ப் பொருளுக்குச் செம்பொருளெனத் தமிழ் முதற் பெரியாரால் வழங்கப்பட்டு, செம்பொருளாவது சிவப்புப் பொருளுக்கு மாவதால் சிவப்புப் பொருளென்னும் பெயரால் **சிவம்** என்று எழுத்துச் செட்டுடனே பெயரிடப்பட்டுப் பொருளை மாறுபடாது குறிக்கக் கூடியதாய்க் கடவுட் காயிற்று.

இனி, தமிழ்மொழி தோன்றுவது பிரணவத்தினின்று மாகலின் அறிவொழுக்க முடைய கணக்காயர் தமிழ் எழுத்துப் பயிற்சியை மாணவர்க்குக் கற்பிக்கத் தொடங்குங்காலை தமிழுக்கு மூலமாய பிரணவத்தைச் சொல்லுவித்தே தொடங்குவதுண்மையாதலானும், மாணவர் தமிழ்க்கற்று அறிவுநூல் பயின்று செந்நெறி படருஞான்று பிரணவ முழக்கங் கேட்கப்படுத லுண்மையானும் சிவநெறியாற் றோன்றிய செந்தமிழ்மொழி யுயிர்களின் வாழ்க்கையில் முதலிலும் ஈற்றிலும் பிரணவத்தை முதலாக ஒழுக்கத்தில் பெறுவது. இதுகொண்டு ஆரியர் தம் வேதங்களில் முதலிலும் முடிவிலும் ஓமெனு மொலியை வரைந்துகொண் டோதுவது எவர் நடையைப் பின்பற்றியதைக் குறிக்கிற தென்பது உய்த்துணர்வார் அறியாமற் போகார். பிரணவத்தை வடமொழியாளரும் ஆள்வது கொண்டுதான் அவர் மொழியும் கடவுளினிடத்திருந்தே பிறந்த தென்று தமிழர்களின் மொழி மூலத்தைக்கொண்டு கதை கட்டிக்கொண்டனர் போலும்! சிவனது டமரகத்தினின்றும் அவர்களது அக்கரங்கள் எழுந்தனவாம். சிவமென்பது, ஐம்புலனுங்காத்து உரம் பெற்று நின்றபோது மெல்லிய தோல் மூடப்பெற்று ஒலியுணரப்படுகிற உட்செவிகளால் ஓங்காரவோதை யுணர்ந்து அது மூலமாகத் தமிழ்மொழி பிறந்ததைக்கொண்டு இருபக்கங்களில் சவ்வு என்னும் தோலால் மூடப்பெற்றுச் செய்யப்படுகின்ற ஒருவகை யொலிக் கருவியாகிய டமரகம் என்பதைக் கடவுள் கையிலேந்தி யாட்டிப் படைத்தனர் ஆரியத்தை யென்னுமவர் கூற்று தமிழ்ப் பெரியோர் செந்நெறியினின்றும் பிறந்தது தமிழென்பதைக் குறிப்பிடும் குறிப்புப் பொருளுடையதாய்ப் புராண வரலாற்றாய் முடிவது அறியக்கிடக்கிறது.

சிவலிங்க வடிவமானது, தமிழர்களின் மெய்யுணர்வு தோன்றுதல் அவர்களின் தலையாய உறுப்பினிடத்தே யாகலானும் அதற்கு நெறி ஓமெனு மொலியாகலானும், தலையின் வடிவமும் பிரணவ வரிவடிவமும் ஒன்றே யாகலானும் தலை யன்றிப் பிரணவம் இவற்றின் வடிவம்போன்ற குறியமைத்துக் கோவில்

களின் வழிபடுவது வழியாகச் செம்பொருளை யடைந்து அந்தமி லின்பத் தழிவில் வீட்டை யடையப்பெறுவர் மக்கள் என்று ஆன்றோர்களால் ஆக்கப்பட்டதா மாதலின் சிவத்தினைப் பற்றிய செந்நெறி காட்டும் சரியையாதி முறைகளில் படிந்து மனோ திடம், உள்ளத்தூய்மை முதலிய நலங்கள் வாய்க்கப் பெற்று அவைவழியாய் ஆரறிவும் பேரின்பும் அடைவர் ஆசரிப்போர்.

சிவமென்னும் சொல் செந்தமிழ் மொழியென்பதும் சிவ நெறி பற்றிய உரைகளெல்லாம் தமிழ் மூலமென்பதும் பெறப் படும்

S. K. S. ஆநந்தன்.

வெறுஞ் சிறுமொழி

கோவலன் வரலாற்றைக் கோவடிகள் கூலன் சாத்தன் கேட்க வருளிச்செய்து சிலப்பதிகார மென்றதற்குப் பெயர் புனைந்தனர். இக்கோவலனோர் பெருங்குடியன்; இதைப்பற்றி ஐயம் அணுவளவும் நிகழவேண்டியதில்லை. அவனும் அவன் மனைவி கண்ணகியும் பெருங்குடியிற் பிறந்தவ ரென்பதை எவரும் மறுக்க முன்வரார். கோவலன் மாசாத்துவா னென் னும் "இருநிதிக் கிழவன் மகன்." கிழவன் மகன் எனக் கூறிய தால், கிழவி பெற்ற குழவி என்பது பெறப்படும்.

* * *

கண்ணகியை மணந்த கோவலன் சிலநாட் சென்றபின் அவளை மறந்து மாதவி என்ற பொதுமகளின் மையலிலாழ்ந்து முன்னோர் திரட்டிய பொருட் குன்றைக் குன்றவைத்தான்; இரு நிதிக் குப்பையைக் குப்பையாக்கினான். செல்வத்தைக் குப்பை என்றிகழ்தல் சான்றோர் செய்கையாகும். ஈத்துவக்கு மின்பம் ஈட்டிவைப்பதாற் பெறப்படுவதில்லை எனும் பேருண்மையைக் கோவலன் நன்குணர்ந்திருந்தான். இடம் விட்டு இடம்பெயர்ந்து போவதாற் செல்வம் எனப் பெயர் பெற்ற ஒன்றை ஓரிடத்திற்

குவித்துவைத்துக் காத்து நெஞ்சு புண்ணுவது பொருளுணர்ந் தார்க்குப் பொருந்தாதென்று பொதுமக்கள்பால் அதைக் கொடுத்தானென்று கொளினும் அமையும்.

* * *

கோவலனுக்கு உயிர்த்துணையாகிய கண்ணகி, கணவனுக் குத் துணைவியாயிருந்து, அறம் பொருளின்பம் மூன்றையும் விட்டதே பேரின்பவீடு என வாளாவிருந்தாள். மற்றுமவள் இல்லாள் என்ற பெயரைத் தனக்கு முற்றும் உரிமையாக்கிக் கொள்ளும் நோக்கத்துடன் ஐம்பொறியடக்கி அகத்திலிருந்த துடன்; நகை, பொருள் ஒன்றும் இல்லாளாயினள்.

"இல்லா ளகத்திருக்க இல்லாத தொன்றில்லை"

இதன் பொருள்:—(ஒன்றும் முயற்சி செய்யாது வீட்டி லிருக்கும்) மனைவி அகத்திலிருக்க, அகத்தில் இல்லாத பொருள் ஒன்றன்று. பல பொருள்கள் வீட்டிலில்லாமற் போகுமென் பது கருத்து.

* * *

இந்திர விழவில் மாதவி பாடிய பாடலின் பொருளைப் பிறழ வுணர்ந்த கோவலன், மருந்து பிறிதில்லாப் பெருந்துய ரெய்தி, கண்ணகியை நினைந்து இரங்கி, வீட்டையடைந்து மனைவியின் மேனி வாட்டத்தையும் நெஞ்சு வருத்தத்தையுங் கண்டு உளம் புழுங்க, மைவிழிக்கண் மாதவிக்குப் புதுப்பொருள் கொடுக்க வியலாது வருந்தினனென் றெண்ணிய கண்ணகி, தன் சிலம்பை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி வேண்டினுள். இங்ஙனம் பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவன், தலைவியைக்காண நேரிட்ட காலை "ஊடலே புலவியே துனியே" என்றிவை நிகழ்தல் அகத்திணை வழக்கு ; ஆனல் கோவடிகள் இதை எட்டுணையுங் கருதாது மேற்சென்றார். அவர் அடிகளானமையின் அதை விலக்கினரோ? அல்லது தம் கொள்கைக்கு அத்தகைய அகச்சுவையைப் பற்றிப் பேசுவது பொருந்தாதென்று விலகினரோ? அல்லது பத்தினிக்

கடவுளாய்க் கண்ணகி விளங்குவதற் கஃதோ ரிடையூறாகு மென்று நாணிச் சென்றனரோ? அறியேம்.

* * *

கண்ணகி கொடுத்த சிலம்பை விற்று அதனால் வரும் பொருளை முதலாகக்கொண்டு பொருளீட்ட வெண்ணிய கோவலன் மதுரைக்குச் சென்றான். அங்கே தன் சிலம்பை ஒரு பொற்கொல்லன் கையிற் கொடுக்க, அவன் அச்சிலம்பை எடுத்துப்போய், அப்போதுதான் பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த பாண்டியனுக்குக் காட்டி, களவுபோன கோப்பெருந் தேவியின் சிலம்பே யதுவென்று முறையிட்டான். ஊடியிருந்த அரசியின் உளத்தைப் பிரியப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் ஒன்று கிடக்க ஒன்று சொன்ன பாண்டியன் கூற்றால் வினை விளைந்தது.

* * *

சோழநாட்டிற் பரத்தைக்குப் பொருளனைத்தையுமளித்து, மனைவியின் சிலம்பை விற்றுப் பிழைக்க, மதுரைக்குக் கோவலன்வர, "வடகடலிட்ட ஒருநுகம் ஒருதுளை, தென்கடலிட்ட ஒருகழி சென்று கோத்தாற்போல" பாண்டி நாட்டிற் பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த செழியன் கையில், நெடுநாள் முன் களவுபோன தன் மனைவியின் சிலம்பையொத்த கண்ணகியின் சிலம்பு வந்து சேர்ந்தது. சூழ்வினைச் சிலம்பு காரணமாகச் சிலப்பதிகாரமென்னும் பெயர்.

* * *

வேம்பன் சொல் வேம்பினும் கைப்பாயிற்று.

* * *

கோவலன் மடிந்தான். ஆறிய கற்புடைய கண்ணகி சீறிய கற்புடையாளாயினள். ஆதலின், "பெய்யெனப் பெய்யுமழை" என்பதுபோய் "பற்றெனப் பற்றுந்தீ" ஆயிற்று.

(தொடரும்)

க. ப. சந்தோஷம் B.A., L.T.,

Printed at the 'Sivakami Vilasam' Press, & Published by
V. Subbiah for the S. I. S. S. W. P. Society Ltd, Madras.